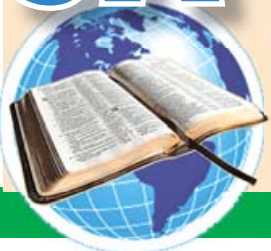

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№6 (117)
ЧЕРВЕНЬ
2014 РОКУ**

СІЛЬ І СВІТЛО — ПРООБРАЗ ВПЛИВУ ХРИСТИЯН

20 травня 2014 року у місті Рівному на базі церкви Святої Трійці розпочав роботу звітно-виборний з'їзд Церкви Християн Віри Євангельської України. Форум такого рівня в Україні проходить раз на чотири роки. Цього разу на нього прибули понад 600 делегатів з усіх регіонів України та десятків гостей з-за кордону.

Відкриваючи урочисте зібрання, старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЄ Рівненської області, єпископ Віктор Боришкевич говорив про значення слів, які лягли в основу гасла нинішнього з'їзду: «Ви — сіль землі і світло для світу», після чого заклав до молитви.

У вітальному слові старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко говорив про найбільш актуальне: «Сьогодні наша країна

на суспільство, підтримав і гість з'їзду, міський голова Рівного Володимир Хомко. Він подякував церкві за добру роботу, яку вона проводить у місті, та побажав віруючим миру.

Заступник старшого єпископа ЦХВЕУ Микола Синюк зачитав лист-привітання учасникам з'їзду від в. о. Президента України Олександра Турчинова. Після чого делегатів привітав єпископ Об'єднаної Церкви Християн Віри Євангельської (ОЦ ХВЄ) Білорусі Сергій Цвор. Він запевнив, що білоруські церкви молилися і продовжувати молитися за Україну.

Заступник старшого єпископа ОЦ ХВЄ України Петро Новорок, у свою чергу, побажав братерству Божого благословення та нагадав про те, що написано: «Хто

(Швеція) і Бернард Кокер (Великобританія), єпископ Союзу ЦХВЕ Молдови Віктор Павловський та інші.

Наступного дня розпочалася основна частина. Делегати з'їзду переважно більшістю голосів обрали старшим єпископом Михайла Паночка. Це вже п'ятий термін його керування братерством. Дякуючи пасторам та єпископам за довіру, Михайло Степанович сказав: «Яким буде наступний період служіння, не знаю, але з Божою допомогою планую служити Божому народові вірою і правдою, відкрито, прозоро, без лицемірства і духовної політики. Мої мрії — не про мільйони грошей, а про мільйони спасених душ, про те, щоб дух єдності пронизував усі церкви».

Посаду першого заступника посів єпис-

Шановні брати і сестри, дорогі служителі церков християн віри євангельської в Україні і в розсіянні!

Від імені Правління та Комітету єпископів сердечно вітаємо вас з днем П'ятидесятниці!

У дні тривоги і переживань апостолів Христових Син Божий промовляє пророче слово, актуальне сьогодні і для нас: «Краще для вас...» Він знав і знає, що краще для нас! Краще для нас — це Утішитель Дух Святий, Який злинув в день П'ятидесятниці, народивши Свою Церкву. Краще для нас, що наш тлінний тілесний намет Він обрав місцем Свого перебування. Краще для нас — не тільки отримати благодать від наповнення Ним, але й рясно зароджувати Його плодами. Краще для нас — не тільки духовна самоідентифікація: «Ми — п'ятидесятники», але втілення у практичному житті ідеї П'ятидесятниці, ідеї Святого Духа!

«Ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий, і будете свідчити про Мене...» (Дії 1:8). Так буде найкраще для нас! Це авторитетні слова Спасителя. Поза сумнівом, Він знав, що краще для своїх послідовників.

Скористаймося кращим, подарованим нам від Бога. Не знехтуймо вказівкою Христа після злиття Святого Духа: «Ви будете свідчити про Мене». Тільки ревне свідчення про воскреслого Спасителя покаже присутність у нас Духа Святого та правильне спрямування Його сили. Пам'ятаймо про це, пильнуючи, щоб ми «Божою благодаттю не брали надармо» (2 Кор. 6:1).

Ще раз прийміть найщиріші привітання з днем П'ятидесятниці, і нехай Святий Дух утішає, підбадьорює, навчає, докоряє, творить у нас Свої плоди для Божої слави.

З молитвою про вас,

Михайло Паночко.

коп Микола Синюк, який ніс це служіння раніше. Він теж щиро подякував представникам усіх областей за довіру та висловив надію на подальшу підтримку і співпрацю.

Деякі зміни відбулися у процесі обрання заступників старшого єпископа. Рішенням з'їзду одне з п'яти регіональних об'єднань церков — північно-західний регіон — розділено на два — північний (Рівненська та Житомирська області) і західний (Волинська і Львівська області), а Вінницьке обласне об'єднання, яке входило у цей регіон, було додано до південно-західного. Рішення розформувати північно-західний регіон було продиктовано масштабами служіння — на території згаданих областей зосереджено більше половини церковних громад братства. Відтак з'їзд затвердив шість заступників старшого єпископа, які керують шістьма регіональними об'єднаннями. Зокрема це єпископи: Юрій Веремій, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Івано-Франківської області, заступник старшого єпископа у південно-західному регіоні (Івано-Франківська, Закарпатська, Тернопільська, Хмельницька та Вінницька області); Віктор Боришкевич, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Рівненської області, заступник старшого єпископа у північному регіоні (Рівненська та Житомирська області); Михайло Близнюк,

як ніколи потребує не коштів, не інвестицій (хоча й вони необхідні), а насамперед людей віри, які мають вплив і не дають суспільству псуватися та деградувати. І сіль, і світло — це прообраз такого впливу. Тривожні події, які ми сьогодні переживаємо, — це наслідки управління людьми, які мали владу, гроші, дипломи в кишенях, але всередині в них — темрява. Наша ж сила і світло — в Ісусі Христі», — зазначив старший єпископ.

Думку про те, що саме люди, які бо-ються Бога, можуть позитивно вплинути

хоче бути старшим, будь усім слугою».

Президент Міжнародної асамблеї християн віри євангельської (МАХВЕ) Ніколай Грив у своїй проповіді нагадав присутнім про шляхи Мойсея, якому батьки прищепили віру в Бога ще з перших років життя. Його надія на Бога спонукала людей дивитися на Господа. Ми маємо бути прикладом для людей цього світу насамперед у вірі.

Із щирими словами настанови на відкритті з'їзду промовляли також гості з-за кордону: доктор богослов'я Леонід Якобчук (США), керівники місії Свеноке Далквіст

ЦХВЕУ побажала новому Президенту України мудрості і мужності

Від імені Церкви Християн Віри Євангельської України страший єпископ Михайло Паночко привітав Петра Порошенка із перемогою на виборах та обранням на посаду Президента України.

«Історично склалося так, що обрання Вас на пост Глави держави випало у надзвичайно складний час для України. Виклики, що стоять перед нашою країною, вимагають особливої мудрості і мужності у прийнятті відповідальних рішень. Про це ми будемо молитися перед Богом, пам'ятаючи, що «правосуддя і справедливість — основа Його престолу» (Псалом царя Давида 88:15). Нехай цими наріжними каменями — правосуддям і справедливостю буде зміцнене керівництво нашої держави у Вашій поважній особі» — говориться у привітальному листі.

Михайло Паночко висловив надію, що з Божою допомогою новий Президент зможе достойно відповісти на виклики сьогодення, зберігши Україну єдиною і неподільною. «Молимося за Вас, Вашу родину і бажаємо Вам, шановний пане Президенте, бути належним інструментом у руках Божих для виконання Його планів у нашій державі».

chve.org.ua.

старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Волинської області, заступник старшого єпископа у західному регіоні (Волинська і Львівська області); Олександр Бабійчук, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Херсонської області, заступник старшого єпископа у південному регіоні (Одеська, Миколаївська, Кіровоградська, Херсонська області, АР Крим); Микола Синюк, перший заступник старшого єпископа ЦХВЕУ, відповідальний у центральному регіоні (Київська, Черкаська, Чернігівська, Сумська області та м. Київ); Михайло Мокієнко, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Дніпропетровської області, заступник старшого єпископа у східному регіоні (Дніпропетровська, Донецька, Запорізька, Луганська, Полтавська, Харківська області).

Відбулася і зміна скарбника. Старійшина Церкви Іван Андрійович Хрипта завідував фінансами братства останні вісім років. Делегати з'їзду підтримали його пропозицію і переважно більшістю голосів затвердили на посаді скарбника кандидатуру єпископа Петра Карпова, старшого пресвітера об'єднання церков ХВЄ Чернівецької області. Раніше Петро Іванович очолював ревізійну комісію братства. У свою чергу головою ревізійної комісії з'їзд обрав Анатолія

Козачка, старшого пресвітера об'єднання церков м. Києва.

Затверджено також керівників відділів та правління ЦХВЕУ. Обрано троє почесних членів правління — це старійшини братерства, єпископи: голова ради старійшин Василь Михайлович Боєчко, Іван Андрійович Хрипта і Степан Васильович Веремчук.

Під час з'їзду делегати вислухали інформацію про події на сході та півдні України старших пресвітерів об'єднань церков Донеччини — Анатолія Безкровного та Луганщини — Ростислава Величка. Старший пресвітер об'єднання церков Криму єпископ Павло Федорук повідомив про стан справ на півострові та заявив про рішення кримських церков віри євангельської, попри усілякі політичні перипетії, залишитися у складі ЦХВЕУ.

XVII з'їзд церков ХВЄ України відвідали численні гості з-за кордону: США, Великобританія, Швеція, Фінляндія, Польща, Румунія, Іспанія, Литва, Білорусі, Молдови та інших країн. Служили словом представники міжнародних організацій, зокрема д-р Арто Хамалайнен, голова П'ятидесятницької Європейської Спільноти (PEF), Ніколай Грив президент МАХВЕ, та ін.

chve.org.ua.

Николай Гриб
Президент МАХВЄ

НЕ БІЙТЕСЯ!

Я вірю, що це новий початок життя Церкви Ісуса Христа, тому що Господь гряде, Господь прийде невдовзі. Але Він залишив нас на землі, щоб ми звершили те, що Йому до вподоби. Для цього ми потребуємо Його, нам потрібні Його ресурси: Його сила, Його Дух Святий!

Хай Господь дасть вам сили, мудрості бути достойними служителями Бога, слугами Господа Ісуса Христа, бути прикладом для наслідування, щоб Церква складалася з благословенних, помазаних Духом Святим служителів, тому що люди шукають орієнтири, вони хочуть бачити напрямок, отримати впевненість.

Увесь світ дивиться на Церкву Ісуса Христа. Ісус поставив нас бути світлом цьому світу і сіллю землі, показувати Ісуса Христа, тому що тільки в Ньому життя, у Ньому мир, у Ньому благословення майбутнє. Тому коли ми дивимось на Нього як на Начальника і Звершителя віри, Він дає торжествувати в Імені Його і поширює через нас Свої пахощі на цій землі. Тому наше бажання і наша мета – залишити достойний слід, вказати людям на Того, Хто рятує, Хто звільняє, зцілює, виводить з поразки, з прокляття, із найскрутніших обставин життя, дає майбутнє і надію. Ім'я Його – Ісус Христос, Спаситель, Месія, Визволитель, Начальник життя, Звершитель віри, Глава Церкви, до якої ми належимо!

У Писанні читаємо: «Бо сили не має в Христі Ісусі ані обрізання, ані необрізання, але віра, що чинна любов'ю» (Гал. 5:6). Сьогодні всі бажать бачити силу. Щоб мати силу, нам потрібна віра. У що ми віримо? Кому ми віримо? У людей багато ідеалів, багато очільників, багато організаторів, багато кланів і партій. Але на чому будуються наші підвалини, на чому ґрунтується наша віра?

Апостол Павло говорить у своєму Посланні до галатів, що в Ісусі Христі не має сили те, що ми робимо згідно з законами, в Ісусі Христі має значення віра, яка діє любов'ю. Наше завдання як Церкви Ісуса Христа – перебувати в Ньому.

Згадаймо одного з героїв Старого Заповіту, Мойсея, який виводив

ізраїльський народ з Єгипту. Господь наказав йому вивести євреїв з рабства. І написано: «Вірою Мойсей, як родився, переховувався батьками своїми три місяці, бо вони бачили, що гарне дитя, і не злякались наказу царевого. Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонові. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну політику. Він наругу Христову вважає за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду. Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царевого, бо він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить. Вірою справив він Пасху й покровлення крові, щоб їх не торкнувся той, хто погубив первороджених. Вірою вони перейшли Червоне море, немов суходолом, на що спокусившись, єгиптяни потопились» (Євр. 11:23-29). Ось що робив Мойсей вірою.

Коли Господь наказав євреям звершити Пасху, Мойсей звершив все до найменшої деталі, тому що інакше виникала загроза для життя. Потрібно було пролити кров – і кров була пролита. Кров'ю агняц були обмазані одвірки, коли ангел смерті вмертвляв первістків землі єгипетської. Та мешкання, одвірки яких були змащені кров'ю, він обходив.

Цим Агнцем став для нас Спаситель Ісус Христос. Усі ті агнці вказували на Агня Божого, Який взяв всі гріхи світу на Себе, щоб спасти людей від гріхів їхніх, щоб створити Церкву Свою, щоб через цю Церкву показати світу, що є одна Церква, один Бог, один Спаситель. І ми на цій землі живемо для того, щоб показати Ісуса Христа.

Як ми можемо Його показати? Наша віра загартовується в спокусах, проходить крізь шторми, через кровопролиття. Нині в Україні дуже серйозна ситуація, з чимсь подібним стикався і Мойсей, коли після виходу з Єгипту євреїв почав переслідувати фараон. Вони були притиснуті до Червоного моря і почали ремствувати,

на що Мойсей відповів: «... Не бійтеся! Стійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх уже повіки! Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!» (Вих. 14:13-14).

Сьогодні служителі стоять між двома фронтами. Яку позицію зайняти, що має Церква робити, що мають робити служителі? Люди, весь світ дивиться, тому що Церква має бути світлом для цього світу, має бути ковчегом спасіння останнього часу, має вказати на єдиного Спасителя, Пана миру, Господа Ісуса Христа, єдиного Визволителя. І коли в Мойсея була тверда віра, Мойсей прикликав Господа і отримав впевненість і відкриття, отримав слово від Господа, щоб вони не вагалися і були спокійні, бо Господь дасть спасіння.

Люди бачили, що ворог наступає, і їм доведеться або потонути, або здатися ворогу. Отакі дві спокуси, і яку сторону зайняти? Господню сторону! Потрібно стати на сторону Ісуса Христа!

Сьогодні ми часто стаємо на сторону або народу, або якоїсь партії. Мені не відомо достеменно, що в Україні відбувається, але мені відомо одне: усім керує Господь. І коли Церква займає позицію в Ім'я Ісуса Христа, щоб протистояти підступам диявола, щоб народ був захищеним, щоб люди були врятовані, щоб диявол не приніс шкоди, потрібно покладати надію на Господа. Коли люди бачать служителів, Церкву Ісуса в надії на Господа, у них з'являється впевненість.

Мойсей стояв, а величезна кількість людей, близько двох мільйонів осіб, впала в паніку, і Мойсею потрібно було прийняти правильне рішення. Написано, що він не позарився на всі скарби Єгипту, маючи освіту і становище, маючи перспективу стати фараоном, він на це не позарився. Бо в нього було щось інше.

Звідки ж взялася в нього віра? З батьківського роду. До семирічного віку батьки прищепили Мойсею живу віру в Господа Саваота, Ягве, живого Бога, і

говорили йому з Писання, він з молоком матері отримав віру в Бога живого, Бога Авраама, Ісака, Якова, Бога живих, а не мертвих. Віри в те, що Він – єдиний Визволитель, єдиний Бог, Якого потрібно любити, Якому потрібно належати, Якому потрібно служити і вклонятися. І Мойсей це робив, він любив Господа всім своїм серцем. Також він любив народ ізраїльський, він готовий був душу свою віддати за них. Його віра діяла, перш за все, любов'ю Господа, тому вона мала тверду, незламну основу Закону Бога. І коли прийшла безвихідь, він промовив з повною вірою: «Стійте!».

Тут у Писанні вжите слово, яке означає не просто бездіяльно стояти, а стояти, спрямувавши свій зір до Бога, Який владний спасати, владний захистити і вивести з безнадійного становища! Усі людські ресурси скінчаться, та Господь – на троні, і хай мовчить земля, і хай люди вклоняться живому Богу.

Ми маємо вказувати на Ісуса Христа! І коли ми ходимо в покорі, наша віра – на Нього і ми довіряємо Йому, то політики і правителі цього світу звертають увагу на нас, вони потребують нашої допомоги. Вони розгублені і не знають, як чинити, щоб зберегти мир та країну. Єдиний, хто дає мир, – Господь Ісус Христос. І коли наша віра діє, коли ми підіймаємо прапор Ісуса Христа, то вони побачать це і скажуть: «Це – учні Ісуса Христа!». Атмосфера віри приведе присутність Божу в наше життя. Люди побачать Бога, Який діє, визволяє і рятує.

Мойсей вчився від своїх батьків, він отримав щось таке цінне, що всі скарби Єгипту не змогли його спокусити, він пішов слідом за своїм Господом. І коли народ ізраїльський дивився на цього вождя, смиренного, простого, лагідного, він бачив ще й мужа віри, який довіряв Господу і любив Господа. Мойсей знав всю фальш та зіпсованість Єгипту, знав, що там поразка, що там все прогнило і не має основи, але основа – Слово Боже, Ісус Христос. І тому він звертав їх увагу на Господа: «Стійте, дивіться на Господа, свободу, яку дарує Господь! Це наша надія! І тому єгиптян, яких бачите сьогодні, не буде бачити повіки».

Ми боїмося ворога, страх охоплює наші серця, але коли ми довіряємо Госпо-

ду, любимо Його, коли ми шануємо Його і просто віддаємося Йому, Господь приносить свободу від страху, впевненість у серці, Господь приносить мир. Він вказує нам напрямок, вихід, рішення. Він говорить: візьми свій жезл, застосуй свою владу, служителю Божий, в Ім'я Ісуса Христа, проголошуючи Євангеліє! Хай Церква буде осяяна світлом Божим, хай сонце правди, Син Божий, Який помер і воскрес, засяє в Церкві, і через Церкву Євангеліє буде проповідане по всій землі. І хай через Церкву люди побачать, що є вихід, є спасіння, є відповідь.

Ви знаєте, що диявол замислив щось в цій країні, він бачить, що в Україні багато церков, сотні тисяч спасених, які омиті кров'ю Агня, які проповідують Євангеліє, і він захотів зупинити цей процес і вразити народ Божий. Але я знаю, що наш Господь – Переможець, Визволитель! І наша надія – на Нього.

Тому моє побажання вам – споглядайте на Ісуса Христа, на Начальника і Звершителя віри. Прийміть рішення іти з Господом і страждати з народом Божим.

Ми маємо що запропонувати цьому світу – віру в Сина Божого Ісуса Христа і непохитний кодекс – Біблію, Святе Писання, непорушну основу для життя людини на землі. Живімо так, щоб люди увірували в Ісуса, пішли цим шляхом і успадкували благословенну вічність.

Я знаю, коли Церква об'єднується і піднімається, коли не буде боїться, а з вірою подивиться на Того, Хто дає життя, відвагу, помазання, силу, коли Церква піднімається, це побачать можновладці і зрозуміють, що Єдиний, Хто введе з кризи Україну, – це Син Божий Ісус Христос. І прийде велике пробудження, поширяться рух Духа Святого, і багато ворогуючих сторін звернуться до Бога, тому що Господь вибрав Церкву Свою, щоб Його діти стали провідниками в містах та поселеннях.

Хай люди світу побачать, що в Ісусі Христі ми знаходимо визволення, від Нього отримуємо життя і всі ресурси. Коли Церква на своєму місці, вона повна сили Духа Святого і Божої любові. Коли Ісус Христос – центр Церкви, тоді світ навернеться до Бога, світ побачить вихід, рішення та відповідь.

ХАЙ КРАЇНОЮ КЕРУЄ ГОСПОДЬ

Сергій Цвор
Старший єпископ Об'єднаної Церкви ХВЕ Білорусії

Прошу прийняти щирі вітання від білоруського братства. Хай Господь благословить в цей непростий час ваш народ. Ми молимося за вас. Декілька тижнів тому я був на конференції в Литві, і тамтешній єпископ відкрив конференцію молитвою не за Литву, а за Україну. Мене це дуже торкнулося. Ви переживаєте складні часи, і я вірю, що Господь почує ваші молитви і дасть відповідь.

Колись нас вчили, що праця поділяється

на фізичну і розумову. Напевно, неправильно вчили. Я думаю, що праця поділяється на виробничу та управлінську. За роки, що минули, християни віри євангельської України багато чого звершили. Та важливо не тільки те, що люди створюють, але й як вони суспільством керують. Є люди, які дуже гарно працюють, але вони погані керівники і тому не мають успіху. І ми будемо щиро молитися, щоб нашим народом керував Господь! Щоб було, як за Гедеона, коли він відмовив людям, які попросили керувати ними, а прикликав Господа панувати.

Хай Господь керує вашою країною, вашими церквами! І все у вас буде добре.

ТЕПЕР УСІ ЦЕРКВИ СВІТУ – ДРУЗІ УКРАЇНИ

Бернард Кокер
Голова Міжнародної благодійної організації ІАТ, Великобританія

Для мене це великий привілей – бути разом з вами і ділитися словом. Уперше я приїхав до України 23 роки тому. І сьогодні передаю вітання від усіх наших церков по цілому світу, особливо з Великобританії, а також з Африки, Азії і, звичайно, Європи. Багато друзів з Америки також просили передати привітання цьому з'їзду. Загалом я був в Україні понад 80 разів, тому що маю трішки української крові. Коли в Україні почалися криваві події, я дуже сильно журився. Але на все для нас знаходиться відповідь в Божому Слові. І я згадую Дії святих апостолів, сьомий і восьмий розділи, де читаємо про події, коли перші мученики, такі, як Степан, були биті. Часи були погані, але що робили апостоли в той час? Вони вірили в Ісуса. І віруючи в Нього, вони пішли в Юдею, Самарю і аж до краю землі. І проповідували Євангеліє. Вони вірили, і Господь підтверджував це чудесами.

Вороги вбили Ісуса, і диявол бачив Його вже в гробу, але Ісус воскрес! Україна так само воскресне! Я багато років проповідую по всьому світу, і люди питають: «Де ця Україна розміщена?». Але Біблія каже, що те, що диявол передбачив на зло, Бог поверне на добро. Нині всі знають, де ця Україна. Коли почалися події на Майдані, я отримував багато дзвінків з питаннями: «Як там справи в Україні, як там наші браття і сестри?». І я запевняю, що по всьому світу церкви моляться за вас.

Що диявол спланував на зло, те Бог обернув на найкращу рекламну компанію у світі. Це правда, я ніколи раніше не бачив такого інтересу до України, як тепер. Церкви Африки, Азії, Великобританії на кожному служінні моляться за Україну.

Іє велика різниця між вірою в Бога і вірою в те, що Бог говорить. А Він говорить: «Я ніколи не залишу вас!».

Я молюся за вас і хочу, щоб ви знали: ви не самотні. Тепер цілий світ – друзі України. Хай Господь благословить всіх вас!

ЛІТНЯ МІЖНАРОДНА МІСІОНЕРСЬКА ШКОЛА ПІДГОТУЄ НОВИХ МІСІОНЕРІВ

Розпочала роботу третя Міжнародна місіонерська школа (ММШ). Як і минулого літа, вона триватиме майже три місяці на базі Київського Біблійного інституту під патронатом Шведської місії «Світло для народів».

Вітаючи студентів з відкриттям школи, декан КБІ Алла Нечипорук ознайомила їх з історією інституту, який працює у столиці вже 21-й рік, а ще коротко розповіла про предмети, які вони будуть вивчати, та повідомила, що по завершенню навчання на студентів чекає практика. Минулого року випускники мали місіонерські поїздки до Сербії, Чорногорії і на Кавказ.

Координатор ММШ Антон Кукса представив нових студентів, яким було вручено невеличкі подарунки від організаторів. Цього року група складається з 22 місіонерів з різних областей України та одного зі Швейцарії.

Гість свята, секретар Київського обласного об'єднання церков ХВЕ Владислав Сачко поділився власним

досвідом місіонерської праці. Вже 16 років він живе і працює в місті Обухові на Київщині, куди приїхав із Дніпропетровщини. «Чи траплялося вам коли-небудь бачити соняшникове поле з незібраним урожаєм? – запитує служитель. – Пізня осінь, дощити, можливо, і сніг пролітає, а воно стоїть неприбране. Сумна картина. Коли дивився на почорнілі соняшники, що схиляли голови, уже не думаєш про те, що влітку тут усе радувало око, бо прийшла осінь, а врожай не зібраний. Мабуть, ось так, схилявши свої голови перед престолом Божим, стоятиме величезна кількість людей. І їм не буде оправдання ані спасіння, тільки вічне осудження... «Минули жнива, покінчилися літа, а ми не спасенні...»

(Єр. 8:20). Тому дуже правильно, що ви, пізнавши Господа, приїхали навчатися у місіонерську школу, щоб проповідувати спасіння Ісуса Христа іншим людям».

Завідувач відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків ЦХВЄУ Юрій Кулакевич розповів, що недавно на одному з форумів у Польщі він мав зустріч із пасторами з Балкан – хорватами, сербами, македонцями, а також словенцями, які говорили, що чекають на українських місіонерів. «Балкани – найменш євангелізована частина Європи. Колись апостол Павло у сні побачив македонця, який просив: «Прийди і допоможи нам». Сьогодні історія повторюється», – наголосив Юрій Петрович.

Секретар Київського об'єднання Олександр Кушнерук залишив на згадку студентам слово з Писання: «Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає, що спасіння звіщає, що говорить Сіоніві: Царює твій Бог!» (Ісаї 52:2). Дуже важливо, щоб ноги благовісника завжди піднімалися на молитовну гору».

До заключної молитви присутніх підвів завідувач відділу благовісту ЦХВЄУ Олександр Попчук: «Коли у свій час я приїшов навчатися до КБІ, то думав, що багато вже знаю, маю досвід (10 років провів місіонером на Крайній Півночі, брав участь у заснуванні більш як 30 церков), та побув, послухав і сказав собі: «От бачиш, а думав, що вже багато знаю». Навчання – це добра річ. Тому ми прагнемо передати свій досвід, який ви зможете вжити у праці для Господа нашого Ісуса Христа», – сказав служитель, звертаючись до студентів.

chve.org.ua.

УКРАЇНА ПОТРІБНА СВІТОВІ

Віктор Павловський
Єпископ, Молдова

«Господь, Бог ваших батьків, нехай додасть вам у тисячу раз і нехай поблагословить вас...» (Повторення Закону 1:11). Хай Господь завжди робить все, що в Його волі, в Його плані, усе, що Він передбачив для вашого братства, вашої Церкви.

А якщо Господь помножить вас у тисячу разів, Україну потрібно буде збільшити втричі. Для Бога це можливе. Господь – Той, Хто творить таке, яке ми навіть не можемо уявити. Тяжко було уявити 20 років тому, що тут, у Рівному, буде проходити 17-й з'їзд ЦХВЕУ, на який зберуться представники зі всієї України, а також зі всього світу. Це чудо Боже, яке підвладне тільки Господу.

Суверенний Господь робить Свою роботу суверенним чином, і всю славу ми хочемо віддати Тому, Хто достойний цієї слави і хвали. Бог робить Свою роботу в Україні і по всьому світу. І ми знаємо, що очі всього світу прикуті до України. І якщо молитви за Україну звершаються, Господь дасть на них відповідь. Господь явить Свою славу, явить милість і турботу, і чудо Боже станеться, тому що Україна ще потрібна світові.

Серед нас є голова Європейського п'ятидесятиницького руху Арто Хамелайнен, з яким ми разом працюємо. За минулий рік були направлені листи до п'ятидесятиницьких об'єднань Європи з питаннями: «Що би ви хотіли бачити в найближчому майбутньому? Що потребує Європа? Що потребує ваше об'єднання? Назвіть п'ять найзаповітніших ваших бажань». І ті, хто дав відповідь, висловили приблизно одне найголовніше побажання – бачити пробудження у Європі! Бачити дію Святого Духа! Бачити церкви, наповнені спраглими віруючими! Бачити присутність Бога у житті! Бачити молодих, сповнених Духом Святим, які служать Богу у справі проповіді Євангелія не тільки в Європі, але й по всьому світі. І коли ми підсумували всі ці відповіді і в робочому порядку розглядали на президії, то сказали, що це, певно, те, до чого Бог готує Європу. Те, що хоче здійснити Господь. Якщо в нас є таке бажання, то і в Бога є бажання, щоб народ Європи, віруючі Європи, особливо п'ятидесятиники, сповнені Духом Святим, могли підвестися і піти з проповіддю Євангелія по цілому світу! Це покликання Боже для кожного з нас.

В Україні тисячі і тисячі віруючих, тисячі церков, армія служителів. Для чого їх підняв Господь, для якої мети? Щоб ми наповнювали ці гарні молитовні домівки? Щоб ми будували, впроваджували якісь соціальні проекти? Турбувалися про чийсь матеріальні потреби? Так, і для цього. Але це не основне і не головне. Тебе Господь прикликав на служіння для того, щоб ти був помазанцем Божим і з помазанням Святого Духа міг проповідувати Євангеліє там, де ти живеш, і там, куди тебе Господь посилає.

Ми – ті, хто відповідальний за цей час, і хто, як не ми, може здійснити то велике повеління, яке дає нам Господь. Так, ми усвідомлюємо, що живемо в час темний, складний, для деякого і страшний, час розпусти, всіляких пристрастей і хоті, всього бруду. Це не означає, що Церква стає безсилою, що Слово Ісуса Христа стає безсилля, це говорить про те, що ми з вами недопрацюємо в цей час. І Господь спонукає нас до певної праці та служіння.

Іноколи небезпека може підстерігати, коли ми намагаємося асимілюватися зі світом, інтегруватися в обставини, які оточують нас, і іноді здаємося і плывемо за течією, мовляв, тепер такий час.

Але час сьогодні встати в проломі за Божу справу в тій місцевості, де ми знаходимось. Час проголошувати істину Євангелія, яка важливіша за будь-яку іншу звістку! Ми бачимо, як живе світ, коли все, що раніше вважалося ненормальним, аморальним сьогодні сприймається як норма і стандарт. На жаль, навіть деякі служителі потрапляють в подібний стан. Я хочу закликати кожного з нас надихнутися

Євангелієм Господа Ісуса Христа, наповнитися Божою благодаттю і твердо стояти на позиції Євангелія.

Ми покликані стояти за те, за що нам доручив стояти Господь. На жаль, сьогодні покликання служителя стає місцем роботи, місцем здобуття коштів на проживання. Так, кошти потрібні, але це не основне, ніякі людські аргументи не мають перевищити стандарти Бога щодо того, кого Господь поставив на чолі церкви.

Я мав бесіду з одним чоловіком, який казав, що з часом в них буде дозволено вести служіння розлученим служителям. На моє запитання: «А як же стандарти Писання?» я почув відповідь: «Що ж робити, коли сьогодні всюди так?». Так, сьогодні у світі, поза Церквою, може бути так, але в Церкві Ісуса Христа так не може бути.

Служителі, Господь поставив нас на чолі церкви, щоб ми не просто очолювали її, а ввели. Найголовніший чинник – це наш приклад. Апостол Павло своєму молодому служителю говорить: «Будь взірцем у всьому». Я бажаю, щоб кожний служитель був взірцем у всьому для всіх членів церкви, для всіх невіруючих в тому місті, селі чи селищі, де Господь поставив вас вести служіння.

Коли я був студентом, професор дав нам прослухати проповідь на основі 18-го розділу Євангелія від Луки. Там говориться, що коли ти побачиш брата, який грішить, то маєш сказати йому про це. Професор зупинив цю проповідь і спитав, чи можна в їхній країні так проповідувати. І на моє здивування, усі студенти відповіли, що в наш час проповідувати таке вже не можна. Я сильно обурився, а був один в цій школі з іншого континенту. І згадав слова апостолів, які посли перед тим, хто забороняв їм проповідувати ім'я Ісуса Христа. Апостоли сказали: «Ми не можемо не говорити, ми зобов'язані говорити, ми зобов'язані коритись більше Богу, аніж вам!». І це основне, що ми маємо зрозуміти. Сьогодні як ніколи безбожні законотворчі органи відходять від біблійних норм, усе більше приймається законів, які йдуть урозріз зі Словом Божим. І ми, як Церква, маємо бути світлом і сіллю. Якщо світло перестане бути світлом, це кінець.

Апостол Павло говорить в Посланні до ефесян: «Ви є світло», він не говорить: «... у світлі». Дехто думає, що ми у світлі Божім, але насправді ми є тим світлом Божим. Якщо ти – світло, то ти виробник цього світла, який з'єднаний з самим Джерелом світла, з Богом, і маєш сяяти для цього темного і розпущеного світу.

Колись ви були пітьмою, не жили в пітьмі, а були пітьмою, а нині ви – світло в Господі! Без Господа немає світла! Без Ісуса немає перемоги! Без єднання з Ісусом нам не побачити світлого майбутнього. Служителі, народе Божий, Церкво Ісуса Христа, ви – світло завдяки тому, що з'єднані з Джерелом, і це Джерело – Ісус Христос! Апостол Павло говорить: «Поводьтесь, як діти світла». Інші переклади говорять: «Живіть, як належить дітям світла».

«Не беріть участі в неплідних ділах темряви», – продовжує апостол. У румунському перекладі тут є слово «взагалі» – ми не маємо взагалі брати участь в темних справах, наше місце не там, наше місце в Господі Ісусі Христі. І Біблія говорить, що наша справа – не просто не брати участь в справах пітьми, а й докоряти за ці справи пітьми. І Господь нас закликає до цього.

Я бажаю, щоб Господь благословив кожного з нас, щоб ми, як служителі, як п'ятидесятиники, які мають Божу обітницю і помазання Святого Духа, знали, що Бог хоче від нас. Щоб, проаналізувавши своє життя, не йшли туди, куди усі йдуть, а туди, куди веде нас Господь Ісус Христос.

Для того, щоб бачити пробудження, декому потрібно дещо виправити, у чомусь покаятися, тому що без цього ми не можемо йти в потрібному напрямку. Нам потрібно визнати, що певні причини можуть довести нас до негативного стану, скажімо, наша бездіяльність і безвідповідальність. І тому Господь хоче, щоб ми докорінно проаналізували свою поведінку, своє служіння і зрозуміли, що Церква Ісуса Христа – це місце для спасених грішників, але не місце для гріха.

ВИДАНО ПОСІБНИК ДЛЯ СЛУЖИТЕЛІВ, ЯКІ ПРАЦЮЮТЬ В МІСЦЯХ УВ'ЯЗНЕННЯ

Поняття «тюремний капелан» для України, поки що, нове. Не дивно, що будь-яких видань на цю тему – одиниці, вже не кажучи про методичні рекомендації, які стануть у нагоді для служителів різних конфесій.

Цінність книги, яка нещодавно вийшла друком, перш за все, у тому, її написав практик для практиків. Її автор – відповідальний за розвиток тюремного служіння в структурі відділу соціального служіння ЦХВЕУ, диякон київської церкви «Скинія» В'ячеслав Когут.

Посібник містить поради, що стосуються організаційних питань – як почати регулярне відвідування виправної колонії, СІЗО тощо. У ньому містяться перелік та зразки документів, які потрібно подавати в різні інстанції, щоб отримати дозвіл на регулярне відвідування місць ув'язнення, наведено витримки із законодавчої бази, подаються методичні рекомендації по роботі з засудженими та особовим складом співробітників Пенітенціарної служби України.

Книга містить також перелік основних вимог до діяльності капелана або волонтера, опис проблем, з якими часто стикаються невідготовлені служителі. Автор дає рекомендації щодо ефективної душпасторської роботи з людьми після їх звільнення з місць позбавлення волі.

Епіграфом до книги став текст з Писання: «Пам'ятайте про в'язнів, немов із ними були б ви пов'язані, про тих, хто страждає, як такі, що й самі ви знаходитесь в тілі» (Євр.13:3).

Віктор Прохор

Суперінтендант дистрикту церков Асамблеї Божих США, єпископ

БОГ ПИЛЬНУЄ НАД СВОЇМ СЛОВОМ

У Писанні часто повторюються порівняння, наприклад, з Єровоамом: «І робив він зло в Господніх очах, і ходив дорогою Єровоама та в гріху його». Ім'я Єровоама згадується в негативному світлі. Однак його служіння розпочиналось свого часу просто прекрасно.

«І сталося того часу, і вийшов Єровоам з Єрусалиму. І знайшов його на дорозі шілоняннин Ахія, пророк. Він був одягнений в нову одіж, й обидва вони були самі на полі. І схопив Ахія за ту нову одіж, що була на ньому, та й подер її на дванадцять кусків. І сказав він до Єровоама: Візьми собі десять кусків, бо так сказав Господь, Бог Ізраїля: Оце Я віддираю царство з Соломонової руки і дам тобі десять племен. А одне плем'я буде йому ради Мого раба Давида...» (1 Цар. 11:29-32). «Та не візьму Я всього царства з руки його, бо zostавлю його володарем по всі дні життя його ради раба Мого Давида, що Я вибрав його, який додержував заповідей Моїх та постанов Моїх» (1 Цар. 11:34). «А тебе Я візьму, і ти будеш царювати над усім, чого пожадає душа твоя, і ти будеш царем над Ізраїлем. І станеться, коли ти слухатимешся всього, що Я накажу тобі, і підеш Моїми дорогами, і робитимеш добре в очах Моїх, щоб виконувати постанови Мої та заповіді Мої, як робив раб Мій Давид, то Я буду з тобою, і побудую тобі міцний дім, як Я збудував був Давидові, і дам тобі Ізраїля» (1 Цар. 11:37-38).

Господь образно поставив на царювання Єровоама. Небагато людей починало служіння для Господа ось так яскраво. І сьогодні не всі з нас ввійшли в служіння надзвичайним способом. Хтось із нас мав слово від Бога, когось Бог через обставини спрямовував. І скільки б помічників у вас не було, головний тягар лежить на ваших плечах. Але не журіться, не падайте на дусі, тому що на служіння ставить Господь. Бог ніколи Церкву, Свій народ не випускає з поля зору. Тому, браття, тримайтеся, довіртеся Богу. Апостол Павло каже дуже коректно і конкретно, що один Бог настановив за апостолами, інших за пророків. Євангелісти, пастори, вчителі, вас Бог настановив. І хай Він допоможе, підбадьорить і підтримає вас.

Друга думка з нашого тексту, на яку я хочу звернути увагу, – у народі сталося розділення. Хто винний? Визнаймо, що історія розвитку Церкви в Україні не завжди була такою піднесеною, були різні періоди в історії місцевих церков, іноді ми були свідками труднощів. «І побачив увесь Ізраїль, що цар не послушався їх, і народ відповів цареві, кажучи: Яка нам частина в Давиді? І спадщини нема нам у сині Єссея! До наметів своїх, о Ізраїлю! Познай тепер дім свій, Давиде!.. І пішов Ізраїль до наметів своїх. А Ізраїлеві сини, що сиділи в Юдиних містах, тільки над ними зацарював Рехав'ам» (1 Цар. 12:16-17).

Для поділення в народі Божому був цілий комплекс причин. Ось Соломон, найбільш мирний цар, людина, яка смиренно підійшла до свого служіння. Молвився до Бога про мудрість, але жінки зуміли схилити його до ідопоклонства. І от настав час, і сталося поділення у царстві. Прекрасне було царство, але вирости бур'яни. Цей чоловік втратив світло, втратив сілі, і це призвело до того, що в царстві сталося поділення.

Але Господь каже: «Ради Давида я збережу частину». Заслуги наших попередників, посів богобійних людей не забути перед Богом. У Бога не зайве те, що ми робимо добре. З другого боку, гонорі ідеалістичність наступника посприяли поділенню.

«І цар жорстоко відповів народові, і відкинув пораду старших, що радили йому. І він говорив до них за порадою тих молодиків, кажучи: Мій батько вчинив був тяжким ваше ярмо, а я додаю до вашого ярма» (1 Цар. 12:13-14). 40 років було цьому чоловікові, не такий вже і молодий, але...

Визнаймо, що коли ми починали, у нас були великі плани, масштаби. І іноді мені соромно за деякі мої вирази, які я заявляв своєму батькові, коли приїжджав до нього. Мій батько був пресвітером багато років, а я, молодий проповідник, заявляв йому, мовляв, у вас віри немає, того немає, цього. Він сидів, кивав головою, погоджувався і ні слова мені не казав.

22 роки його вже немає з нами, але нині я розумію, що в мого батька було більше віри, ніж в мене. Практика служіння не завжди збігається з теорією. І в Єровоама ідеї були великі: більше податків запровадити, не звертати увагу на

людей... Я не кажу, що ми маємо догоджати людям, ні, але ми маємо служити людям. Сам дух Єровоама став причиною того, що в Божому народі почалося поділення.

Нас, служителів, Бог покликав не воювати за правду, а робити правду, бути праведними. І ось попередження. Господь каже: «Не починайте війни із вашими братами». «І прийшов Рехав'ам до Єрусалиму, і зібрав увесь Юдин дім та Веніяминове плем'я, сто й вісімдесят тисяч вибраних військових, щоб воювати з Ізраїлем домом, щоб вернути царство Рехав'амові, Соломоновому сину. І було Боже слово до Шеаї, чоловіка Божого, говорячи: Скажи Рехав'амові, Соломоновому сину, цареві Юдиному, та всьому домові Юдиному й Веніяминовому, і решті народу, говорячи: Так говорить Господь: Не йдіть і не воюйте з своїми братами, Ізраїлевими синами! Верніться кожен до дому свого, бо ця річ сталася від Мене! Вони послушалися Господнього слова, і вернулися, щоб піти за Господнім словом» (1 Цар. 12:21-24).

Ми можемо багато що зібрати для того, щоб відвойовувати. Але інша церква – це не опоненти, це не опозиція, це співробітники. У світі грішників більшає, скільки людей томляться в гріху, от якби спрямувати всю енергію, весь потенціал на те, щоб нести службу Божу. Так би хотілося в нашому житті, у нашому служінні мати комунікацію з іншими церквами.

Нас Господь не покликав воювати, добиватися чогось, доказувати щось. Нас Бог покликав для іншої цілі: «Ви приймете силу, як зійде на вас Дух Святий, і будете Моїми свідками».

Ровоам послушався Господа. Не знаю, що було в серці Єровоама, який відступив від Бога, але Бог попередив його не починати війну. Коли Єровоам прийшов на служіння, він почав з церковної політики. Зізнаймося, що і в нас це десь-колись проявляється. «І сказав Єровоам у своєму серці: Тепер вернеться царство до Давидового дому! Якщо народ цей буде ходити до Єрусалиму, щоб приносити жертви в Господньому домі, то вернеться серце цього народу до їхнього пана, до Рехав'ама, царя Юдиного. І вони заб'ють мене, та й вернуться до Рехав'ама, царя Юдиного» (1 Цар. 12:26-27). Бог дав десять племен, і якщо вони будуть ходити до Єрусалиму, я можу втратити те, що дав Бог. Треба щось робити, щоб зберегти за собою вплив.

Наш вплив дає Господь. Не думаймо, що коли народ Божий буде мати спільність між собою, ми щось втратимо. Ми, як пресвітери, іноді боїмося спільних служб, пасторської єдності. Ми думаємо, що щось втратимо. Але єдність народу Божого залежить від нас. Єдність Церкви Ісуса Христа залежить від пресвітерів.

І дуже важливо бачити Того, Кому ми поклоняємося. Ми не поклоняємось неділі, дому молитви, ми поклоняємось Тому, в Чие ім'я зібрані. Писання каже: «Смиренного ти бачиш здалеку». Богу приємний смиренний дух у поклонінні.

Яке б велике служіння ми не мали, ми завжди маємо потребу в інших служителях. Написано у наступному розділі: «І прийшов чоловік Божий до Єровоама». Ми потребуємо Божих людей. Якщо пастори не мають пастора над собою, вони можуть опинитися в небезпечному духовному стані. Ми потребуємо бути підзвітними в Тілі Ісуса Христа. Єровоам втратив цю властивість. Коли прийшов чоловік Божий і почав промовляти до нього, він нічого вже не розумів, він простягнув руку до нього, і рука його стала бездіяльною.

Якщо Господь десь зупиняє нас, Він бажає застерегти нас від чогось. Наше служіння проходить по дуже тонкій лінії, і я радію, що ми служимо Богу, Який милує до тисячного покоління. Але треба пам'ятати, що існують не тільки привілеї. Перед Богом є і відповідальність. Наше служіння, наші принципи, наше твердження мають великі наслідки. І тому нам так необхідно мати відкриті очі. Бог не несе відповідальності за наші програми, ідеї, Він відповідає за Своє Слово. Бог пильнує над Своїм Словом, щоб воно виконалося, усе інше – тільки доповнення. Тому доверяймо Слову, яке Бог дав нас дав, яке ми проповідуємо.

Коли Бог не відповідає, Єровоам посилав переодягнути дружину до пророка Ахії. Коли Господь перестає відповідати, ми не вразимо Його серце своїми декораціями. Ми можемо мати вигляд духовних, можемо на інших мовах говорити, але якщо Бог не відповідає персонально нам, не переодягаймося, краще впокорімося. Рано чи пізно всяке переодягання викриється, тому краще самим це зробити.

ВТРАЧЕНА СИЛА СОЛІ

Михайло Паночко

Старший єпископ Церкви ХВС України

«Так ото й кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм. Сіль – добра річ. Коли ж сіль несолоною стане, чим приправити її? Ні на землю, ні на гній не потрібна вона – її геть викидають. Хто має вуха, щоб слухати, – нехай слухає» (Лк. 14:33-35).

«Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один. Біжіть так, щоб одержали ви! Кожен змагун від усього стримується; вони ж – щоб тлінний прийняти вінок, але ми – щоб нетлінний. Тож біжу я не так, немов на непевне, борюся не так, немовби повітря б'ючі. Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним» (1 Кор. 9:24-27).

дуже помилитися, думаючи, що весь наш труд, наша ревність, наші молитви покривають нечистоту. Ніколи!

Ісус хоче бачити Свою Церкву чистою, без вади і плями. А ми хочемо бути і в Царстві, і з домішкою. Не вдається. Домішка нейтралізує нашу придатність. Пильнуймо, «щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним»... Виявляється, у грецькому перекладі слово «негідний» (у перекладі Хоменка тут вжите слово «непридатний») означає метал, який плавлять, щоб відділити домішки. Якщо майстер бачить, що домішки перестали відділятися, він викидає метал як непридатний. Якихось 10 відсотків домішок відіграють роль. Метал стає непридатним.

Ми думаємо, що коли молимося на мовах, то неважливо, як ми поведимося. Це дуже велика помилка. Біблія попереджає про небезпеку, яку несуть з собою домішки. Христос каже: «Не будьте, як фарисеї, що моляться на перехрестях»... Молитва – добра річ, як і сіль. Але якщо молитися напоказ – це зіпсута сіль, ні на що не придатна.

Робити добрі справи – прекрасно, але коли чиниш милосердя напоказ – це домішка, це неправильна мотивація. Багатих людей ми залюбки називаємо друзями, а навіщо нам бідний друг?

Таких домішок може бути чимало. Одна з них – нечистість рук. Нам потрібна підзвітність. Треба бути дуже обережним з фінансами, бо вони мають сильний магнетизм.

Мені розповідали історію про двох шведських місіонерів, які в 1911 році поїхали проповідувати в Бразилію. Якось їм довелося продиратися крізь джунглі, і вони побачили, що хтось проклав там широку стежку. Місіонери вирішили піти стежкою, бо хачі були просто непролазними. І вічна-віч стикнулися з величезним пітоном. Пітон глянув на них, і страх заповз в їхнє серце. Гіпноз пітона діяв доти, доки місіонери не прикликали Ім'я Господнє. Страх моментально покинув їх, пітон розвернувся і поповз геть.

Фінанси мають силу пітона. Не в одного з нас в цій сфері є домішки. І тоді ми, з усіма нашими мовами, званнями і чинами, втрачимо головне, бо станемо негідними. На вигляд – сіль, але є домішка, і зауважте: таку сіль викидають, виправленню вона не підлягає. Юду не можна було виправити. Ананій і Сапфіра виправленню також не підлягали. Як відпрацьований матеріал, вони тут же впали трупами.

Брати дорогі, бережімо свої руки від брудної наживи. Не написано берегти ноги чистими – треба руки чистими

берегти. Бо лиші такі зможуть увійти в Царство Боже.

Засмічений розум

Друга домішка, яку лукавий може кидати в пасторське серце служителя, – це засмічений розум. Скількох віруючих людей з засміченим розумом мені довелося зустрічати. Вони завжди мають погані думки.

Якось після зібрання до мене підійшов один брат і просить простити йому. А я бачу його вперше. За що мені йому прощати? Виявилось, що в одній компанії на мене наговорювали всякі злі речі, а він стояв і підкакував. А тепер Дух Святий докорив йому, і він прийшов каятися.

Бережімо свої думки. У пророка Захарія написано: «Не думайте зла один проти одного, бо Я це ненавижду, – говорить Господь». Бог ненавидить ці домішки.

Гординя

Третя домішка до солі – гординя. Коли нам доручена влада, ми повинні поводитися дуже просто і скромно. Не даймо духу індики наповнити наше серце.

Приходить якийсь до мене в офіс один пастор, а за ним – «слуга». І до нього все: «Брате пастор, брате пастор...» А я питаю в того «Гехазіі»: «А що, в того чоловіка нема імені, що ти до нього так?». Ти собі будь пастором, але будь по суті, а не називайся лише так.

У чому ще може проявлятися гординя? «Та що то за братство, та що вони там вміють? Що вони знають... Та вони не духовні...»

А в чому проявляється духовність? У горливіх молитвах? У страху перед галстукотом? У гривні, яку ти жертвуєш? Браття, не обманюймося, це не духовність. І біймося гордині.

У церкві, де я виріс, покаюся дуже бідний чоловік. Він завжди сидів на задній лавці, був тихим. А якось вийшов наперед і просить помолитися за нього, бо до нього гординя прийшла. Браття здивувалися. А він розповідає: «Сиджу я на лавці і раптом голос чую: «Дивися, який ти скромний, у якій подертій фуфайці, сидиш на задній лавці. Ти найкращий з них усіх. А там спереду самі гордуни сидять...»

І я зрозумів тоді, що гордість може бути і в подертій фуфайці. Це домішка, це такий витончений душок, який здатний зробити нас непридатною сіллю.

Лжедуховність

Наступна домішка – лжедуховність. Знаю людей, які в зібранні такі горливі-ревниві, наче з автомата строчать, і то

так голосно, аби всі чули, – а самі так не живуть. Сказати неправду такому, щось прокрутити – без проблем. Але як стане молитися мовами – аж все трясеться навколо. Ти молишся на мовах, але фальш куди діти?

Стараймося не показувати свою духовність, а бути духовними. Лжедуховністю були заражені фарисеї, книжники – вони не переварювали Ісуса: то Він рук не мие, то не з тими сидить, то суботи не поважає... Саме лжедуховність намагалася знищити Ісуса.

Нарікання

Це одна домішка, яка може вкратися в наші серця, – це нарікання. Воно погубило євреїв. Вибраний народ, насліддя Авраама, Бог був з ними, попереду – обіцяна земля, Бог забезпечував їх усім... І незадоволені. Тому Павло пише до коринтян: «Не нарікайте, щоб ви не загинули в пустині». Ви – сіль, але якщо будете нарікати, станете непридатними. І від моря до Йордану було більше 600 тисяч гробів. А ціль мали прекрасну, Бог був з ними. Причина в тому, що вони не хотіли позбутися отих домішок. «Цибулі давай нам... Редиски нема... Де ти нас завів?...» І ходять з каменюками...

Ця домішка перекреслила все те добре, що Бог призначив для них. Хто винен в тому, що запрошені на гостину не дійшли до неї? Домішка! Зневага до запрошення.

Ідуть діти Божі в обітовану землю. Але є домішка. Сходить Мойсей з гори, несе їм першу Божу Конституцію, а вони не читають. Вони навіть не чекали на Мойсея! І чому він кинув ті скрижалі? Бо було ясно: тим людям Закон не потрібен. У них божок золотий стоїть. Домішка.

А Бог ненавидить домішки. Тому воля Божа – освячення ваше. Так написано. Лукавий все буде робити, щоб я став непридатною сіллю. З усіма своїми атрибутами, погонами, стажем, дарами, талантами. Його ціль – щоб я не ввійшов в це непохитне Царство. Щоб захопився домішками – як не грішми, то славою, як не славою, то образою – не там посадили, слова не дали. І вже мало не плачу...

Біймося духа саможалої. Він тоненький, як хірургічна нитка, і так тоненько вміє нащепити: не так тебе прийняли, не там посадили... Люди добрі, це домішка.

Мені подобається сіль, яка до кінця зберігає силу. Я був в тому місці, де сидів в тюрмі апостол Павло. Засуджений своїм народом, переслідуваний і битий, але в душі нема образи, нема гніву, нема крику і жалю. І пише лист спокійно...

Будете в Римі – навідайте ту тюрму, той кам'яний мішок, через який протікала каналізація. Там не було вікон, лише отвір у стелі, через який йому опускали їжу. А він спокійно пише: «Я свій біг закінчив, віру зберіг. І тепер мені приготований вінець правди...»

Сіль була збережена. А якби він захопився? А якби ображався? Ой, ті євреї – б'ють і б'ють... Димас мене залишив... І сидить Павло, плаче...

Багато служителів нині руки опустили, хотіли почестей, а їх нема. А ви служите заради почестей чи служите Христу? Ти – Божий син, Боже дитя, за тебе заплачена ціна, тебе чекають небо, вічна слава, вічна радість. Тебе чекає Отець на небесах. Він тебе обійме, якщо ти на цій землі не дозволиш домішкам залізти у своє серце.

Лицемірство і фарисейство

Лицемірство і фарисейство – це домішка, яка лазить лише серед віруючих людей. Ой, брате, я тебе так люблю... Ой-ой.

Брати, бережіться того душка! Будьте прості, як хліб, і прямі, як рейка. Хліб ніколи не старіє, його їдять президенти і жебраки.

Дух лицемірства здатний погасити все. Це приниження інших, це насмішка над іншими, це неправильне ставлення,

це звичка «міряти лице»: той добрий, той недобрий. Бережімося тої нечистоти, яка нейтралізує властивості солі.

Прив'язаність до «Єгипту»

Світ нині має величезну силу. Його система потужна. Вкрасти, вбити, погубити... Похить очей, похить плоті, гордість житейська... Ціла армія демонів на чолі з Люцифером воює проти нас, щоб внести домішки в наше життя, щоб ми стали непридатним матеріалом і розділили з ними долю. Лицемірні будуть вкинуті там, де вогонь, де плач і скрегіт зубів. Ось результат солі, яка втратила силу. Біймося, щоб система цього світу не вплинула на нас. Це ми повинні впливати на людей.

Як впливати? Чим впливати? Де цього взяти? В Ісусі Христі, в Його Слові і в Дусі Святому є джерела для поповнення духовної енергії.

Розпуста

Ця остання домішка просто жахлива. Це неправильне ставлення до протилежної статі. І найстрашніше не те, що служителі залізають в це, а те, що залізають так, що не хочуть звідти вилізати.

Ми не злодії, не вбивці. Просто любимо цю річ... Апостол Павло пише до Тимофія: «Бережи себе чистим. Утікай від розпусти, а біжи за благочестям, за правдою, за вірою, любов'ю, терпінням».

Домішки різного калібру завжди будуть намагатися пробратися в наше життя. До вас і до мене – я не виокремлюю себе. Тому Ісус і каже нам пильнувати і пильнувати. І до найбільш талановитих домішка особливо затято пробивається.

Пригадую, у селі Карпилівці напився православний священик так, що сидів під плотом. Ганьба на все село. Люди пожалілися, прийшов старший. І знаєте, що той старший сказав в церкві? «Шановні парафіяни! За вами ходить один нечистий дух, а за нами, священиками, – сім».

Ціль лукавого – щоб я і ви не досягли небесної цілі. Щоб мене і вас осквернити. Зупинити, хай і при дверях. Як Лотову жінку. Як того Димаса, який вже вийшов на євангелізацію, але полубив світ і повернувшись дішло назад. Як Ананій і Сапфіру, які вже були хрещені водою і Духом Святим, але потрапили на гачок.

Дорогі мої, Бог любить чистоту і ніколи з гріхом миритися не буде. Чи ми єпископи, чи архієпископи. Чи пророки, чи талановиті. Які б талановиті ми не були, не це номер один. Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога. Блаженні миротворці, бо вони будуть мати статус Божих синів.

Воля Божа – освячення наше. Може, ви десь залізли – скажіть про це Господу. Може, відчуваєте, як вас тягне той пітон, тягнуть гроші, аж рука свербить, – скажіть про це Господу, зачиніть оті двері.

Над кимось мають владу лестоці, когось полонили обмови, когось – критика. Ти довідався, що тебе обмовляють, стаєш на коліна, а думки, як джміль, – як вони могли таке вигадати, якісь листи пишуть.

Це лукавий намагається кинути домішку: щоб я почав ображатися, почав себе оплакувати... Брати, візьміть щит віри і погасіть усі розпечені стріли лукавого. Його ціль – осквернити Церкву. Ціль Божого Сина – щоб ти і я були на престолі Божої слави. Для цього Він віддав Себе в жертву, для цього поклав Свої руки на хрест. Для цього дозволив покласти на Свою голову терновий вінок. Дозволив, щоб Його били в лице, щоб на Нього плювали, з Нього насміхалися і навіть склянки холодної води не подали, щоб Його розп'яли – аби ми були у славі небес.

Церкво дорога, служителі, підбадьортеся: Христос при дверях! Він візьме тих, хто Його чекає в чистій, білосніжній одежі, не втративши силу солі. І, як каже євангеліст Лука, хай світильники ваші будуть позасвічувані.

Гори духом, брате, бо ти – Боже дитя, Божий спадок. Не дозволяй ворогові погасити твій світильник, туси до Ісуса, обійми Його вірою, сповідайся перед Ним, покажи Йому свої рани, болі, немочі, слабкості, усі домішки, які лукавий посилав. І Він все це нейтралізує.

Сховаймося в Ньому, бо Він – наша фортеця.

КОЖЕН ПОСОЛИТЬСЯ ВОГНЕМ

Микола Синюк

Заступник старшого єпископа ЦХВЕУ

У Книзі Чисел читаємо дуже драматичний текст, який мало годиться до урочистого й благословенного служіння нашого з'їзду. Але все ж поміркуємо над ним. «І вийшов огонь від Господа та й поїв тих двісті й п'ятдесят чоловіка, що приносили кадило! І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: «Скажи до Елеазара, сина священника Аарона, і нехай він позбирає ті кадильніці з-посеред погорілища, а огонь повикидає геть, бо вони освятилися, кадильніці тих грішників, їхньою смертю. І нехай вони зроблять із них биті бляхи на покриття жертівника...» (Числа 16:35, 17:1-3).

І ще один текст: «Бо посолиться кожен огнем, і кожна жертва посолиться сіллю. Сіль – добра річ. Коли ж сіль несолоною стане – чим поправити її? Майте сіль у собі, майте й мир між собою» (Мр. 9:49-50).

Ми живемо у складний час, який називають переломним часом або часом перемін. Розумні китайці бажають своїм недругам: «А щоб ти жив у часи перемін». Це надзвичайно складно, коли руйнуються стіни, більше того – основи... У ці часи завжди втрати, завжди збитки. Загинули люди – в Одесі, Маріуполі, Донецьку, Києві... Навряд чи всіх загублених можна поразувати. Але найбільшою втратою цих змін є їх вплив на непорушній моноліт, який іменується Церквою Ісуса Христа.

І на мою думку, тактичний крок ворога, певною мірою, виграний. З одного боку, ми потужно об'єдналися, і цілий світ піднявся в молитві за Україну. З другого боку, мені телефонували з Америки і казали, що церква ділиться на підставі того, що один дивиться новини по одному телеканалу, а другий – по іншому. Проте Син Божий сказав чітко і конкретно: «Я збудую Мою Церкву, і ворота пекельні не здолають її». Тому нам, як Божим служителям, Божим рабам, потрібно дуже і дуже пильнувати. Бо історія всіх країн обертається навколо однієї осі, твердої і непохитної, і ця вісь – Церква Ісуса Христа.

Багато що може змінитися, наші погляди й уподобання можуть змінитися, але Господь і Його Слово – незмінні. І хтось сказав, що ми маємо мінятися, тому що Він – незмінний. І якщо Він сказав, що буде проповідане Євангеліє, то незалежно від того, посилаєш ти місіонерів чи ні, жертвуєш на місіонерську працю чи не жертвуєш, Євангеліє буде проповідане. Бо якщо ми замовкнемо, каміння буде кричати. У Бога є люди, є знаряддя й інструменти, які Він завжди може вживати для Своєї слави.

Але повернімося до наших текстів і поговоримо про особливий симбіоз речей, які, здавалося б, не поєднуювані. Син Божий Ісус Христос каже: «Кожен посолиться вогнем». Те, що «кожна жертва посолиться сіллю», усім зрозуміло. А от вогнем?

Особисто в мене поєднання солі і вогню асоціативно викликає спогади з дитинства, коли мама пече хліб, у печі нагоріло, жар такий, що треба збити температуру. І знаєте, яким чином? Мама брала сіль, кидала раз, другий, і враз жар починав спадати.

«Ви – сіль землі», і «ви – світло»... Вогонь має властивість давати світло. І це не так давно, власне, вогнем освітлювали домівки і приміщення. Вогонь світив.

Ісус каже, що кожен посолиться вогнем, і кожна жертва посолиться сіллю. Господи, як це розуміти? Як втілити в наше практичне християнське життя?

Повернімося в Старий Заповіт – у текст, згаданий на початку. Надзвичайно складно, коли відбуваються якісь політичні, соціальні заворушення. Але набагато складніше, коли починаються заворушення міжконфесійні або міжрелігійні. Це страшно. Історія пам'ятає хрестові походи і війни, викликані ними, які тривали десятки, якщо не сотні років.

У нашому тексті мова йде про локальний конфлікт, який виник у стані ізраїльського народу. Там знайшлася декілька десятків людей, які принесли свої кадила, і Бог пізніше наказує викинути з тих кадил вогонь, перш ніж їх розклепати молотами.

І сказано, що вийшов вогонь від Господа.

Чи співають у ваших церквах пісню про те, що вогонь не гаситься вогнем? У природі це так, вогонь гасить водою, ще чимсь. Але написано, що від Бога вийшов вогонь, коли принесли чужий вогонь. Коли прийшли люди, посолені чужим вогнем, вийшов вогонь, сильніший за їхній, і їх переміг.

Кожен посолиться вогнем... Слово «кожен» перегукується із днем П'ятидесятниці. У другому розділі Дій сказано: «І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптово зірвалася, і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немовби огненні, та й на кожному з них по одному осів». І всі вони були охрещені Святим Духом, занурені у Святого Духа...

Син Божий одного разу сказав: «Я прийшов принести вогонь на землю, і як Я прагну...» Я уявляю, як Він промовляв ці слова – з тривогою, переживанням і величезним, нестерпним бажанням.

Шановні служителі Церкви Християн Віри Євангельської! До тих пір, поки вогонь Духа Святого не посолить нас, ми не будемо здатними повноцінно нести те служіння, до якого Він нас покликав. Поки вогонь сили Святого Духа не зійде на нас, не говоримо про сіль! Це приїде в той час, коли ми будемо занурені в Духа Святого. Вогонь Духа Святого нас солить і робить особистостями, знаряддям Божим, яке Бог може вживати для Своєї слави.

Посолена вогнем людина – це людина, яка пережила вогонь благодаті Святого Духа і дбайливо береже, примножує це, рухається в цьому.

Ще раз звернімося до Старого Заповіту: «І кожную жертву, жертву хлібну, посолити сіллю. І хлібної жертви твоєї не позбавиш соли заповіді Бога твого – на кожній жертві твоєї принесеш соли» (Левит 2:13).

Шановні служителі! Сьогодні це слово зверне не до нас. Ми – священники, які кожного дня, іноді навіть щогодини звершуємо жертвопринесення. Правда, не здираємо шкіри тварин, не кропимо оливою, але, так чи інакше, ми приносимо жертви перед Богом. І при кожному приношенні треба приносити сіль.

Найперша наша жертва – плід уст, що прославляють Ім'я Господнє. Ми народжуємо проповіді для наших церков. І якщо ти готуєш проповідь, готуєш слово, першу, другу і третю страви на ранкове зібрання в неділю, то яким би чином ти не готував їх, у цьому має бути сіль. Сіль від Господа, якщо ти посолений вогнем Духа Святого.

Я не раз зустрічав проповідників, проповіді яких були закручені так, як пейси в ортодоксальних євреїв, але солі не мали. І спить народ.

При кожному жертвопринесенні приноситься сіль, сказав Господь. Повторюся: ми не можемо посолити, коли самі не посолені вогнем Святого Духа. Ми благословляємо Ім'я Господнє, ми славимо, поклоняємося, величаємо Господа і кажемо: Бог живе серед хвали Ізраїлю. І це правда, Бог любить славу. Пригадаймо, що у непростій ситуації, коли був виданий наказ не молитися ні до кого, окрім царя, Даниїл у своїй світлиці молився при відчужених вікнах. Хоч з корчів підглядали міністри, які цей закон пролобіювали. Вони бачили руки мужа в молитві, як це було і вчора, і третього дня. Даниїл робив усе так, як раніше.

У складних ситуаціях нашого життя, у різних заворушеннях, чи то політичних і соціальних, чи навіть релігійних, ми не особливо міняємося, якщо посолені Духом Святим. Даниїл молився і славословив, хоч ситуація змінювалася.

Аналогів можна провести безліч. Перш ніж відкрити уста і сказати: «Так говорить Господь», пророки повинні переконатися, що це слово буде

посолене. Чи це Дух Святий говорить через тебе зараз, чи, може, це твоє зухвальство, твоє бажання «тримати імідж», бо он скільки народу зібралось.

Мабуть, ніхто більше за нас не вирішує конфліктних ситуацій. Чи то сімейних – і це справжня трагедія, коли зникає сіль у шлюбних стосунках, зникає оте цінне, що цементує, чи іншого роду проблем. І при вирішенні таких конфліктів, браття, не приносьте багато оливи чи гасу, бо вогонь запалає ще сильніше, несіть сіль, щоб збити градус кипіння. І тоді легше буде вирішити ситуацію. Кожна жертва має бути посолена сіллю.

Наш текст говорить також про те, що коли сіль звітріє, її нічим не поправиш. Звітріла сіль – це П'ятидесятниця без плодів Святого Духа. Це Церква, яка, маючи дари Святого Духа, не продукує плодів Святого Духа. Мене дивує, як люди, охрещені Святим Духом, можуть так непримиренно сперечатися. Як люди, наповнені Святим Духом, цим маніпулюють, кажучи: я духовний, а ти хто? І дозволяють собі вимовляти слова, від яких, як кажуть в народі, вуха в'януть.

Звітріла сіль – це коли люди, наповнені вогнем Святого Духа, роками не можуть примиритися. Це коли копають один під одного і шукають свого, а не того, що до вподоби Ісусу Христу. Це коли ми, як служителі, несемо золоті кадила, це блискуча полірована бляха, пририта до жертівника, де можна побачити своє відображення і навіть бути осліпленим від цього блиску.

Але не для цього Дух Святий готував кадило. І не для цього Дух Святий вибирав тебе і мене. Він вибирав, щоб ми були посолені і щоб в нас горів вогонь. Щоб те, що піднімається з цього кадила, було приємне Господу і приносило Йому славу.

Звітріла сіль – це сіль, через яку пройшов вітер. Це вітровчення, яке деякі лідери, не замислюючись, легкоможно дозволяють собі прийняти. Браття, коли я був молодшим, протяг для мене – це було ніщо. Я працював на будівництві на таких протягах, що аж шапку скидало з голови – і все було добре. А сьогодні коли в автомобілі забагато відкрию віконечко, увечері відчуваю наслідки. Вітер пройшов!

Дорогі служителі! Коли ми дозволяємо протегам вітровчення заходити в наш духовний храм, нас може перекосяти. Наше духовне обличчя може змінитися, і нас вже можуть не впізнати. Ми можемо навіть згорбитися від цих протягів.

Дорогі брати, стіймо на сторожі, тому що коли починаються протяги, сіль вітріє. І судимо посоленим від Духа Святого розумом.

Звітріла сіль – це Євангеліє без Христа, говорив Вілкерсон. Це гуманістичні ідеї, намагання обійти болі, страждання і так увійти в Царство. Хай допоможе нам Господь тримати хрест в основі наших проповідей. Без хреста, на якому був розп'ятий Син Божий, без викупної жертви Євангеліє втрачає силу. Немає іншого шляху, немає іншого Імені під небом, яким ми могли би спастися, окрім Імені Ісуса Христа.

Ще одна ілюстрація, пов'язана з вогнем, – історія з Іллею. Пригадаєте, збирає Ілля тяжке каміння, кладе дрова на нього, жертву, а зверху виливає воду. Де він взяв ту воду – не знаю, адже три з половиною роки не було дощу. А по всьому цьому муж Божий сказав: «Господи, я все зробив по Твоєму слову». І коли він здійняв руки, раптом зійшов вогонь з неба і згоріло те, що не горить. Не стало ні каміння, ні дров, ні жертви...

Звітріла сіль – це коли люди відступають від основ Божого Слова, основ Євангелія, коли Євангеліє перестає бути силою Божою, і люди починають шукати сурогатні заміники.

У книжці «Хресті і ніж» я прочитав, що в Німеччині у 37-38 роках минулого століття, коли прийшов до влади Гітлер, служителі Церкви на день його народження урочисто підписали обіцянку служити йому. І лише маленька частинка служителів відмовилися це робити. До речі, цікаво, що п'ятий розділ Євангелія від Матвія був переписаний під ідею нацистської Німеччини. Тільки деякі служителі протистали цьому і закінчили своє життя в концтаборах.

Хай збереже нас Бог, брати і сестри, щоб ми на догоду чимось амбіціям міняли свої погляди. Ми живемо у надзвичайно складний час. І стояти на боці правди, бути справді сіллю і світлом не просто. Хай Дух Святий допоможе кожному з нас це зрозуміти.

І останнє: ти не можеш солити, якщо не маєш солі. Ти не запалиш, якщо не маєш сірників або принаймні кресала. Слово Боже каже нам у собі мати сіль. Тільки будучи посолени вогнем Духа Святого, ми зможемо солити, зможемо ділитися тим, що маємо.

Михайло Мокієнко

Старший пресвітер Дніпропетровського обласного об'єднання церков ХВЕ, єпископ

ЙОМУ НАЛЕЖИТЬ ВСЯ ВЛАДА

«І, побачивши натовп, Він вийшов на гору. А як сів, підійшли Його учні до Нього. І, відкривши уста свої, Він навчати їх став, промовляючи... Ви сіль землі. Коли сіль ізвітріє, то чим насолити її? Не придасться вона вже нінащо, хіба щоб надвір була висипана та потоптана людьми» (Мт. 5:1-2, 13).

«Сіль добра річ. Коли ж сіль несолоною стане, чим поправити її? Майте сіль у собі, майте й мир між собою!» (Мр. 9:50).

Сіль має декілька головних призначень. Насамперед, вона надає смаку їжі. «Чи без соли їдять несмачне, чи є смак у білкові яйця?» (Йов 6:6). Той, хто був певний час на дієті і споживав несолону їжу, знає, яка вона несмачна. Жінки особливо добре усвідомлюють, що завдання солі – покращувати смакові якості страв.

У давнину сіль належала до дуже цінних речей. Її возили з Криму чумаки. Вони забезпечували сіллю місцевості, в яких її не було. Ісус Христос дуже яскраво і влучно застосовує порівняння в притчах і алегоріях. Він не сказав: «Ви цукор землі», Він уподобив Церкву до продукту, який збагачує якість життя.

Друге призначення солі – це запобігання псуванню від гнилі і розкладу. Світ, в якому ми живемо, постійно деградує. І як нам вберегти його від псування? Сьогодні в Україні 1,5-2% народжених згори людей. Для 45 мільйонів населення це дуже мала кількість солі. Статистика говорить, що якщо віруючих людей було близько 7%, вони могли би впливати на всі аспекти суспільного життя, на економіку, культуру, освіту, медицину. Дуже втішає, що Ісус Христос підбадьорює нас, заохочує бути соленими, тому важливо не понизити Божі стандарти, мати в собі цю сіль, цю силу!

І ми будемо черпати силу в Ісуса, бо в Ньому – сила. Давид сказав: «Бог один раз промовив, а двічі я чув». Усіляке добро і всяке благословення знаходяться в Отця щедрот, у Творця всесвіту, і ми приходимо до Нього, щоб мати в собі цю сіль.

Є така книга – «З сільнички у світ» (Ребеки Менлі Піп-перт. – Ред.), отож нам потрібно вибиратися з сільнички і пробиратися в реальний світ, саме туди, де є потреба в цій солі. І дуже важливо не загубити цю сіль в собі: «Майте сіль у собі, майте й мир між собою!».

І ще одна думка. Я не маю особливих відкриттів щодо того, що діється сьогодні в Україні. Як і всі інші, ми молимося за Україну, аналізуємо, що відбувається. Зважаючи на те, як сильно ми всі змінилися за останній час, я впевнений, що Господь має провидіння для нашої країни. Ніколи так багато людей не молилися за Україну, а Господь відповідає на молитви. Я вірю, що Україна наповнює свою чашу. Ми маємо відділяти народ Росії від керівників цієї держави, але й вони наповнюють свою чашу. Коли Бог виводив ізраїльський народ з Єгипту, Він говорив, що чує голосіння, але міра беззаконня поган ще не наповнилася.

Як я вже казав, ніколи раніше за Україну так не молилися. У Дніпропетровську починаючи з 16 березня всі конфесії щодня моляться разом. І я вірю, що чаша молитов наповниться!

Ще один біблійний текст сильно тримає мене: «Господь раду поганім понижити, понівечити мислі народів, а задум Господній навіки стоятиме, думки Його серця на вічні віки!» (Пс. 32(33):10). У пророка Ісаї читаємо про Ісуса Христа: «Із злочинцями визначили Йому гроб Його, та Його поховали в багатого...» (Ісаї 53:9).

Те, що замислюють люди, руйнує Бог. Апостоли моляться, називають конкретні імена Ірода і Понтія Пилата, кажучи: «Вони повстали на Отрока Твого Святого, і Ти, Боже дай нам зі всією сміливістю проповідувати Слово Твоє» (див. Дії 4).

Будемо молитися такою молитвою, щоб для нас пріоритетно залишалася проповідь Євангелія Ісуса Христа! Хай благословить нас Господь з новими силами і з новим розумінням відкривати Євангеліє і нести його цьому світу, усім людям, які потребують його. Я вірю в Боже провидіння. Події у світі не просто змінюють одна одну – це Господь скеровує їх для виконання Своєї волі. Він руйнує поради поган, нівечить помисли народів, а задум Його стоїть навіки, думки Його серця – на віки вічні! Йому належить вся влада на небесах і на землі, у тому числі і в Україні – і в Криму, і в Донецьку, і в Луганську!

МИ МАЄМО БУТИ РАЗОМ

Арто Хамалайнен

Голова П'ятидесятницької
Європейської Спільноти (PEF)

Дуже надихає, коли бачиш таке зібрання. Я радію разом з вами. І дуже вдячний за запрошення на це зібрання. Великий привілей – бути на вашій пасторській конференції. І насамперед передаю привітання від братів та сестер П'ятидесятницької Європейської Спільноти. У нас 55 об'єднань – членів PEF і приблизно два мільйони членів. В європейському комітеті п'ятидесятників ми разом з вами! Ви долаєте тяжкі часи. Але я хочу сказати, що сім'я п'ятидесятників Європи разом з вами! Розумію, що ми сьогодні такі, як Петро і Іван, які не мають ані золота, ані срібла, щоб дати вам, але тим, що маємо, хочемо поділитись з вами, а це – молитовна підтримка і почуття того, що ви не полишені наодинці. Ми разом з вами. І Бог з вами!

Передаю також вітання з Фінляндії, своєї батьківщини, зокрема від п'ятидесятницької церкви «Салим» з Гельсінкі, яка налічує 3400 членів.

Мені здається, що українські п'ятидесятницькі церкви наповнені надсильними людьми. Ви переживаєте тяжкі часи, але в Бога є мета – зробити вас великим благословенням для Європи та всього світу. Я знаю, що в вас великий потенціал молоді. Коли вони почнуть діяти, вони благословлять усю Європу та світ далеко за її межами.

Для чого ж потрібне таке об'єднання, як П'ятидесятницька Європейська Спільнота? Чи це, мовляв, не чергове бюрократичне об'єднання? Хочу навести п'ять основних причин того, чому ми маємо бути разом.

Перше – це бажання Самого Господа Ісуса Христа, Який хоче, щоб ми були об'єднаними. Подумайте про слова Ісуса,

записані в 17-му розділі Євангелія від Івана. Ісус молився і говорив про єдність, тому Він бажає, щоб ми об'єдналися. П'ятидесятників у світі налічується більше десяти тисяч різних груп. Але з милості Божої ми маємо спільноту, яка єднає п'ятидесятників Європи. І це виходить з серця Самого Ісуса Христа. Бо Він хоче бачити нас об'єднаними.

Друге – ми сильніші, якщо в духовному протистоянні ми об'єднані. Пам'ятаєте ситуацію, описану в четвертому розділі Дій апостолів? Церква зустрічала багато труднощів. Але молитва їх єднала, і вони рухалися вперед. Вони простягали свої руки до небес і єдналися в молитві. І який був результат? Петро був звільнений з тюрми. Чудеса, знамення та багато інших справ – наслідки такого єднання. Після молитви місце, де вони збиралися, похитнулося через те, що туди зійшла велика сила. Ми сьогодні потребуємо такої сили в Європі і всьому світі.

У Книзі Об'явлення у восьмому розділі читаємо, як молитви святих збираються перед лицем Божим. І який результат! Блискавки, громи, землетруси. Нам потрібні духовні землетруси на цій землі. І вони будуть, коли ми об'єднаємося в молитві.

Третя причина – ми сильні у ділах благовісту, коли ми об'єднані. Ісус молився, щоб учні Його були одним цілим. Щоб

світ повірив, що Отець послав Сина. Тому єдність – це зброя, це інструмент. Тільки в єдності ми можемо істинно бути Його свідками в цьому світі. Коли люди побачать, що ми об'єднані, вони побачать, що ми маємо щось важливе і можемо цим поділитися. І ми можемо понести по всіх країнах Добру Новину – найкращу Новину, яка тільки може бути.

Ми сьогодні концентруємо свою увагу на народах Європи, яких ще не досягла ця Звістка. Їх дуже багато. Вони приїжджають з Африки і Азії. Дві групи таких людей живуть в околицях Парижа. П'ятидесятницький рух почав роботу, щоб досягти цих людей. Там працюють місіонери і місцеві проповідники. А всього в Європі приблизно сім тисяч груп, яким треба нести Євангеліє Ісуса Христа.

Четверте. Об'єднані, ми сильніші в любові до своїх близьких. Ісус дав нам велике доручення любити не тільки Бога, а й своїх близьких. У нас багато емігрантів, ми маємо людей, які по-різному страждають. Вчора водій розповів мені, що і у вас є люди, які страждають від алкоголю і наркотиків і яким ви проповідуете. Ми маємо проявляти любов до цих людей і маємо об'єднатися в цій роботі. Ми можемо навчити один одного, можемо використовувати найкращі практичні методики різних країн.

П'ята причина. Разом ми маємо один сильний голос, коли в ньому виникає потреба. Нещодавно я написав листа міністру Греції, тому що вони мають в планах видати закон, який би лімітував діяльність і служіння п'ятидесятників у Греції. Ми повинні використовувати наш сильний голос. А коли ми об'єднані, він набагато гучніший.

Ось п'ять причин, чому ми маємо об'єднатися. І ще одне. Наступного року вперше в Європі буде організований лідерський саміт п'ятидесятницьких пасторів Європи. Він пройде з 4 по 6 березня 2015 року в Амстердамі, Нідерланди. Хочу бачити вас там, тому що ми маємо бути об'єднаними. Запрошуємо молодіжних служителів, служителів, які працюють з дітьми. Ми чекаємо на вас. Наша ціль – побачити п'ятидесятницькі церкви в кожному населеному пункті Європи.

КАБМІН ЗВІЛЬНИВ ГУМАНІТАРНІ ВАНТАЖІ ВІД СПЛАТИ ЗА ЗБЕРІГАННЯ НА МИТНИЦІ

Уряд ухвалив зміни до Розпорядження № 21 від 15.01.2014 року, якими звільнив до 1 липня 2014 року отримувачів гуманітарної допомоги від сплати за зберігання на складах митних органів вантажів, що визнано гуманітарною допомогою. Про це повідомляє Інститут релігійної свободи з посиланням на Мінсоцполітики.

Ці зміни зумовлені ситуацією, що склалася з середини 2013 року, коли вантажі довгий час не визнавалися гуманітарною допомогою, а їх власникам весь цей час нараховувалася плата за зберігання на складах.

Найближчим часом, після погодження документальної процедури, ухвалене Кабміном розпорядження буде оприлюднене на Урядовому порталі. Після цього Церкви та благодійні організації одразу ж отримають змогу забрати свої гуманітарні вантажі з митних складів.

Відповідно до доручення Голови Верховної Ради, в.о. Президента України Олександра Турчинова 23 травня 2014 року у парламенті відбулася нарада присвячена вирішенню проблемних питань з розмитненням гуманітарної допомоги за участі представників Церков і релігійних організацій.

Порушені Церквами питання в рамках наради було обговорено з відповідними державними посадовцями, зокрема з Міністром соціальної політики Людмилою Денисовою та головою Комісії з питань гуманітарної допомоги, заступником Міністра соціальної політики Віктором Іванкевичем та представниками Державної митної служби, Міністерства доходів та зборів, Адміністрації Президента України.

Представники релігійної спільноти зауважили, що надання гуманітарної допомоги протягом 2013 та 2014 років виявилось, фактично, заблокованим через бюрократичні перепони з боку відповідних служб, через що багато вантажів було

втрачено, а отримання нових вантажів виявилось під загрозою. Це в тому числі унеможливило надання допомоги для переселенців з окупованого Криму та постраждалим від терористів на Донбасі.

Представники Церков акцентували, що зі зміною Уряду досі залишилися низка невирішених питань. Зокрема, не вирішено питання щодо звільнення від штрафних санкцій на митниці гуманітарних вантажів, які з вини відповідних органів не були вчасно розмитнені.

Не відмінено нововведення про надання попередніх списків громадян – отримувачів гуманітарної допомоги, що унеможливило проведення багатьох благодійних проектів, де наперед не можна визначити кому буде надано гуманітарну допомогу. Йдеться про допомогу жертвам повеней та катастроф, допомога біженцям та переселенцям, робота благодійних ідальних та центрів для бездомних, проведення заходів для дітей із роздачею подарунків тощо.

Окрім цього, на думку представників Церков, сьогодні для стабілізації ситуації в питанні гуманітарної допомоги доцільно відновити роботу Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України. Багато років ця міжвідомча комісія ефективно вирішувала згадані питання, а її колегаліний формат зменшував корупційні ризики.

«Усвідомлюючи, що заручниками такої ситуації стали найбільш незахищені наші громадяни, яким і направлялася ця допомога, а це інваліди, діти-сироти, малозабезпечені та багатодітні родини та інші, Уряд звільнив отримувачів «гуманітарки» від сплати за зберігання на складах митниці», – зазначила Міністр соціальної політики Людмила Денисова.

Міністр заповнила, що відтепер час на надання відповіді по гуманітарних вантажах буде становити не більше восьми робочих днів. У рамках наради було досягнуто домовленості з державними органами в тому, що інші порушені Церквами питання будуть якнайшвидше розглянуті відповідними органами.

РОСІЙСЬКІ ПРОТЕСТАНТИ В США СТАЛИ ЖЕРТВАМИ КРЕМЛІВСЬКОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ ПРОТИ УКРАЇНИ

Не лишилося сумнівів, що українські події на Майдані змінили не тільки нашу країну, а й ставлення міжнародної спільноти. Трагедія та прорив українців торкнулися, фактично, всіх континентів, у тому числі й Америки. Про сприйняття американцями провідної революції і про ставлення слов'янських церков до Майдану розповів директор християнського видавництва «Книгоноша» та організатор Київського Міжнародного фестивалю християнської книги Тарас Бойко, який нещодавно повернувся зі США.

– Як в Америці сприймають українські події?

– Мабуть, за останні півроку американці отримали про Україну в сотні разів більше інформації, ніж за 23 роки нашої незалежності. Вони навіть почали відрізняти Україну від Росії. Це те, що нині сильно відрізняє статус України в інформаційному полі Америки. У Бостоні при пересадці на інший рейс служба безпеки виявила в сумці бруківку з Майдану, такий собі сувенір. Коли я пояснив, що це з Києва і запитав, чи чули вони про події в Україні, офіцер ствердно закивав головою і побажав нашій країні миру. Було приємно почути таке від

незнайомого американця, зазвичай вони мало цікавляться справами за межами Америки.

Загалом американські ЗМІ давали досить об'єктивну картину подій. Що стосується наших емігрантів, то тут існує один критерій – хто які канали дивиться. Росіяни дивляться російські програми, які формують відповідне сприйняття. І це призводить до нездатності адекватно аналізувати ситуацію і породжує масу проблем у взаємних з українцями. Це часто-густо відбувалося у слов'янських церквах – справа доходила навіть до серйозних конфліктів.

Я особисто не був свідком з'ясування стосунків, але мені багато розповідали про них. У Сакраменто є величезна громада євангельських віруючих, які емігрували ще з СРСР, це десятки церков. У них є і українці, і росіяни, і білоруси, і молдавани – завжди всі знаходили спільну мову і жили в мирі. З початком цієї інформаційної війни в деяких церквах траплялося таке, що на парковках після богослужіння між росіянами і українцями ледь до рукоприкладства справа не доходила.

25 березня ми з моїм колегою були в Сакраменто. Так вийшло, що ми опинилися першими живими свідками українських подій. Антон Марков з Краматорська, а з Києва, був на Майдані з першого дня. Брат, у якого ми зупинилися, відразу подзвонив ведучим кількох передач на місцевому радіо, нас просто затягали на програми. Ми дали чотири інтерв'ю для місцевих слов'янських і американських газет.

Треба відзначити, що американців дуже турбує цей конфлікт. Слов'янське ком'юніті в Америці дуже велике, і збройне проти-

стояння між Україною і Росією створює високу ймовірність виникнення конфліктів на міжнародному ґрунті і всередині США. Шериф міста Сакраменто, а це столиця Каліфорнії, спеціально збирав глав тамтешніх слов'янських церков з тим, щоб не допустити розвитку конфліктів.

Крім інтерв'ю, у кількох церквах після богослужіння мене просили розповісти про Майдан. Я говорив про роль християн, про те, що там робили представники, мабуть, всіх церков Києва і безлічі з усієї України. Багато емігрантів Майдану співімають як бунт проти «законної» влади, відповідно, це бунт проти Бога. Але дискусії на цю тему з емігрантами з СРСР закінчувалися, як правило, питаннями: «А війну за незалежність Америки 1775-1783 рр. теж можна вважати бунтом? Втікши від радянської влади, «яку поставив Бог», ви живете в країні, для якої ні ви, ні ваші пращури палець об палець не вдарили для створення її добробуту, але при цьому цілком спокійно користуєтеся результатами того самого «бунту». Тепер, коли ваші співвітчизники повстали проти насильства, тотальної корупції та хочуть жити в нормальній правовій державі, ви називаєте це бунтом, а значить – гріхом?». І після таких питань у більшості випадків дискусія припинялася.

– А коли ви розповідали про Майдан, чи помінялося в них сприйняття, чи дізналися вони щось нове для себе?

– Українці не ставляться до росіян з агресією, ми не бачимо в них ворогів, розуміючи, що сформована в російському суспільстві оцінка подій в Україні – це результат пропагандистської війни, яку

нашу країна, на жаль, програла. Українці розуміють, що Росія – це не Путін. Говорячи про джерело конфлікту, ми маємо на увазі єдине місце – Москва, Кремль. Це була моя головна думка, яку я хотів донести до наших російських братів. Багато запитували про те, як ставилися до подій українські служителі.

Люди абсолютно не орієнтуються в хронології, не розуміють, що відбувалося, коли, чому. У сприйнятті подій на Майдані у багатьох зафіксувалися сюжети з «коктейлями Молотова», палаючими силовиками, стріляниною і чорним димом від покришок. А те, що до цього були два місяці багатотисячних мирних зібрань, про це мало хто навіть знав. Не кажучи вже про «диктаторські закони», прийняття яких стало детонатором вибуху на Грушевського.

Говорив я також про те, що для українських християн необхідність присутності на Майдані була очевидною. Тому що Церква не повинна бути ізольована від суспільства, її місце там, де люди. Тим більше, що Майдан зібрався, що домогтися правди, і кому, як не християнам, свідчити про правду та істину. Розповідав я про священників, які стояли між військами і радикалами, про 100 тисяч Євангелій від Івана, які протягом місяця були поширені серед мітингувальників, про молитовні намети, про те, що кожну годину протягом трьох місяців зі сцени звучала молитва «Отче наш» і тривали служіння. Для віруючих з духовної точки зору такі факти були серйозними аргументами в плані оцінки того, що відбувалося. Сподіваюся, що мені вдалося комусь допомогти розібратися в хитросплетіннях українських реалій.

Однак доводилося стикатися з тим, що в деяких слов'янських церквах було прийнято за правило взагалі не говорити про Україну. Якось ми зупинилися в одній сім'ї, де нас попросили не порушувати цю тему в принципі.

У більшості своїх слов'янських євангельських церков в Штатах діляться за національною ознакою. Це пов'язано з мовою проповіді і перекладом Біблії. Ці церкви діляться не тільки з якихось теологічних і доктринальних розбіжностей, а й за субкультурними, формальними ознаками. Якщо ця церква українська, то вони молилися за мир. За те, щоб не лилася кров.

У російських церквах люди намагаються не говорити про це під час богослужіння. В одній із таких церков я чув, як осторожно стояли люди і дуже негативно відгукувалися про українські події. «Бандерівці», «правий сектор» – риторика російських ЗМІ. Під час богослужіння всі робили вигляд, ніби нічого не відбувається. Ми краще не будемо про це говорити, щоб не вносити смуту.

– У церквах продовжують молитися за мир?

– Так, у церквах моляться постійно. Допомагають фінансово, одягом. Розповідали, що коробками на Майдан речі відправляли. Проте багато хто спантеличений.

– Як у Штатах оцінюють перспективи розвитку подій? Чого чекають далі?

– Наших співвітчизників в Америці майбутнє України якщо і турбує, то набагато меншою мірою, ніж нас. Якщо вони вийшли і не повертаються, значить, їхне коріння вже там, своє майбутнє і майбутнє своїх дітей вони пов'язують з Америкою. Багато людей розчаровані результатами правління Ющенка і вважають, що очистити це «болото» неможливо без Божого втручання. Та з цим ніхто сперечатися і не буде.

Розмовляла Тетяна Мухоморова.

РІСУ.

(Друкується зі скороченнями).

ХРЕЩЕННЯ СВЯТИМ ДУХОМ

Ми часто запитуємо один в одного, як справи. Зазвичай, відповідаючи на таке запитання, людина розповідає про свої турботи і переживання, пов'язані з повсякденним життям. Однак бувають переживання унікальні. Їх унікальність у тім, що відбуваються вони раз у житті. Це якась поїздка, подія, що безповоротно вплинула на світогляд людини і змінила все життя. Дуже часто людина розповідає про таку подію з захопленням, знов згадує і неначе наново переживає її.

Так і з нашими духовними переживаннями. У духовному житті кожного християнина є події, що відбуваються лише раз і назавжди змінюють усе життя, а є події, що повторюються знов і знов, коригуючи життєві обставини.

Зі спасінням пов'язані особливі події, що відбуваються лиш раз, але повністю змінюють нашу духовну сутність. Скажімо, наше навернення до Бога, яке проявляється в покаянні (визнанні Ісуса своїм Господом і Спасителем).

Наступне переживання, пов'язане зі спасінням, – святе водне хрещення. Воно також відбувається раз у житті і робить нас причасними до Божого єства.

Ще одне таке унікальне переживання, яке хоча і не стосується безпосередньо нашого спасіння, але надзвичайно важливе для плідного християнського життя, – це хрещення Святим Духом.

Є й інші дуже важливі духовні переживання, які можуть відбуватися багато разів – тому ми будемо називати їх багаторазовими. До них належать, скажімо, такі духовні явища, як покаяння (коли християнин визнає вчинений гріх і відділяється від нього – це відбувається в процесі освячення християнина).

Ще одне таке переживання – сповнення Святим Духом (Еф. 5:18). Сповнення Святим Духом – це покора натхненню, яке дає Святий Дух, усвідомлення і виконання того, що Він бажає, аби християнин робив у цей час.

Приклад сповнення Святим Духом – апостоли, котрі отримали велику Божу обітницю й почали говорити незнайомими мовами, як Дух давав їм промовляти (Дії 2:4).

Отож ми бачимо, що одноразові переживання (ті, котрі стаються раз у житті) докорінно змінюють нашу сутність (природу), а багаторазові допомагають цій новій природі проявлятися надприродно і плідно діяти.

Визначення терміну «хрещення Святим Духом»

Унікальне переживання християнина, яке захоплює і докорінно змінює наше життя, подія, що відбувається раз у житті, – це хрещення Святим Духом.

То що ж таке хрещення Святим Духом? Слово «хрещення» із давньогрецької мови, якою був написаний Новий Заповіт, означає «занурення».

«Коли настав день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язички поділені, немов би огненні, та по одному осів на кожному з них. Усі ж вони сповнились Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:1-4).

Дух Святий, ця величезна сила Бога, дається слабкій людині. Чому і навіщо? Гріх – це також сила, і при його допомозі ворог досягає руйнівних результатів. До шестиста Святого Духа проти людини стояла страхітлива сила темряви. Дух був даний людині для протистояння цьому тиску, щоб людина мала свободу в душі і могла позбутися рабства гріха. Людині духовній неможливо розповісти про цю силу, тому в Біблії Дух Святий зображений у вигляді символів: вогонь, вода, елей, вітер, голуб.

Уперше згадку про хрещення Духом Святим ми зустрічаємо в Євангелії, коли читаємо про служіння Івана Хрестителя. Цей найвеличніший із пророків відкриває майбутній Божий намір, Автором і Виконавцем якого буде Месія – Господь Ісус Христос. Цей Божий намір звучить як велика обітниця (Мр. 1:8): «Я хрестив вас водою, а Той хреститиме Духом Святим».

Іван занурював людей у воду, яка була символом покаяння, а Ісус Христос буде занурювати (хрестити) людей у Святого Духа.

Отже, хрещення Святим Духом – це велика обітниця Бога спасенням людям (Дії 1:4-5). Це момент занурення спасенної віруючої людини в Особу Духа Святого, Його силу і реальність. При цьому віруючий наділяється особливою надприродною силою і сміливістю для свідчення про спасіння через жертву Господа Ісуса Христа.

Звершувати святе водне хрещення по вірі Бог довірив Своїм служителям, а хрещення Святим Божим Духом звершує Сам Господь Ісус (Мт. 3:11).

Хто може бути хрещений Святим Духом

Не слід плутати те, що звершує Господь Ісус Христос, з роботою Святого Духа при спасінні людини. У 1 Кор. 12:13 написано: «Бо ми всі одним Духом охрещені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним». Мова йде про участь і роботу Святого Духа в спасінні людини.

Людина не може пізнавати Бога самостійно, тому що наша людська природа зіпсута гріхом, а наш життєвий досвід пов'язаний лише з матеріальним світом, із тим, що ми можемо побачити, почути, до чого можемо доторкнутися. Ось чому Бог послав Духа Святого – щоб Він привів нас до Спасителя Ісуса Христа: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його, і того воскресну Я останнього дня» (Ів. 6:44).

Усю роботу з «притягування» людини до Христа звершує Дух Святий з волі Небесного Отця. Дух Святий веде грішника до пошуків Бога, впливає на серце і почуття людини, створює обставини для того, щоб грішник почув проповідь Євангелія, допомагає зрозуміти істину про Боже спасіння, а в момент покаяння (увірування) – занурює (хрестить) грішника, що кається, в Тіло Христа Ісуса: «У Ньому й ви, як почули були слово істини, Євангелію спасіння свого, та в Нього й увірували, запечатані стали Святим Духом обітницею» (Еф. 1:13).

Отож спочатку Дух Святий приводить людину до спасіння і хрестить у Христа, а згодом Господь Ісус Христос хрестить вже спасенну людину в Святого Духа. Таким чином, хрещення Святим Духом може пережити тільки вже спасенна людина. У Писанні хрещення Святим Духом завжди йде після народження згори (Дії 8:12-17; 10:44-46; 11:14-16; 15:7-9).

Для чого потрібне хрещення Святим Духом

Християнин, будучи спасеним, може не бути

джерелом духовної сили, котра так потрібна для служіння людям. Як дзеркалу для того, щоб відбивати світло, потрібне джерело цього світла, так і нам потрібна реальна присутність джерела Божого – Духа Святого.

Ось чому для того, аби краще прославити Бога (Ів. 16:14), для надприродного прояву дарів Святого Духа (1 Кор. 12:7), для управління життям християнина (Рим. 8:14), для святого життя і освячення (1 Кор. 6:11), для радісного життя у Святому Дусі (Рим. 14:17), для життя в душі (Рим. 8:9) нам потрібне хрещення Духом Святим.

Підсумуємо: усе, сказане вище, робить християнина плідним у духовному житті і свідченні про Царство Боже і Господа Ісуса людям, котрі гинуть, котрі можуть не тільки слухати і приймати наше слово, але й запекло противитися йому (Дії. 1:8).

Отже, хрещення Святим Духом дається спасеним людям для того, щоб вчинити їх плідними і сміливими свідками Ісуса Христа.

Бажаючи отримати хрещення Святим Духом, ми повинні розуміти, що це потрібно не для отримання інших мов, спасіння або щоб стати «справжніми п'ятидесятниками», – це нам потрібно, щоб бути свідками Ісуса Христа.

Що необхідно для хрещення Духом Святим

Для того, щоб отримати хрещення Духом Святим, перш за все, потрібна віра (Гал. 3:2). Цебто треба, щоб людина була настановлена і знала, що з нею відбувається і для чого це потрібно.

Наступною важливою умовою для духовного хрещення має бути духовна спрага (Ів. 7:37-39). Господь втамовує спрагу тих, хто прагне виконувати Його волю, але не робить це, ламаючи волю людини. Людина сама повинна прагнути жити згідно зі своїм божественним призначенням. Спрага заохочує шукати джерело, виводить зі стану пасивності і спонукує до дій, народжуючи покірну Божим словам.

Необхідною умовою для духовного хрещення є послух Божові (Дії 5:32). Бог має справу зі слухняними і вірними людьми. Саме слухняність зодягається в особливі повноваження і силу, бо виконує волю Богу. Відбувається хрещення Святим Духом під час молитви, яка також є необхідною умовою для цього (Лк. 11:13; Євр. 11:6). Учні Ісуса у день П'ятидесятниці і до цієї події перебували в ревній молитві.

Інші мови як ознака хрещення Духом Святим

Скрізь у Слові Божому випадки хрещення Святим Духом супроводжуються надприродним проявом – говорінням іншими мовами. Люди, сповняючись Духом Святим, починали говорити мовами, яких вони не вчили і тому не могли знати і розуміти. Такий духовний прояв ми називаємо знаменням, що підтверджує факт хрещення Духом Святим. Це засвідчують наступні тексти з Біблії – Дії 10:44-46; 11:15-18; 19:1-6.

При розборі проблеми, що виникла при служінні апостола Петра поганам у домі сотника Корнілія (Дії

10:44-46), саме прояв знамення інших мов переконав братів у тім, що язичникам Бог також дав покаяння і спасіння (Дії 11:15-18).

Для чого дані інші мови

Знамення інших мов – це:

- виконання біблійного пророцтва (Іс. 28:11-12);
- один із доказів хрещення Святим Духом (Дії 2:4; 10:46; 19:6);
- отримання нашим духом здатності молитися (1 Кор. 14:15). З'єднуючись з Духом Божим, наш дух отримує від Нього натхнення в молитві (Юд. 20);
- досягнення духовної молитовної єдності з волею Божою (Рим. 8:26-27);
- звільнення в молитві від тиранії розуму, який не знає, як молитися (Рим. 8:26);
- досягнення особистого духовного спілкування з Богом, в яке ніхто не може проникнути (1 Кор. 14:2);
- особисте духовне збудування (1 Кор. 14:4);
- ознака для невірних (1 Кор. 14:22).

Отже, інші мови – це знамення, яке підтверджує хрещення Святим Духом, і надприродна здатність духа людини спілкуватися з Духом Божим без посередництва розуму.

Як правильно використовувати інші мови

Неправильне використання молитви іншими мовами може спричинити проблеми з порядком у служінні і навіть стати спокусою. Тому молитву іншими мовами потрібно застосовувати згідно з біблійними принципами. Про це навчає апостол Павло у 14-му розділі Першого послання до коринтян.

Перш за все, євангельське служіння спрямоване на те, щоб ми служили один одному на збудування. А молитва іншими мовами спрямована на наше особисте збудування (1 Кор. 14:2-4).

Звернімо увагу на характер застосування інших мов. Ніде мова не йде про надмірно емоційне застосування цього духовного прояву – апостол, навчаючи про це, використовує слово «говорить».

Тому, молячись на інших мовах у зібранні, ми не повинні кричати – вияв наших почуттів може вплинути на когось негативно (1 Кор. 14:23).

При особливому натхненні, коли проявляється дар інших мов як один із дев'яти дарів Святого Духа – надприродний божественний дар, спрямований на збудування церкви, має проявитися і дар вияснення мов, щоб церква отримала розуміння сказаного. Якщо ж сказаного ніхто не розуміє і дар вияснення мов не проявляється, то той, хто говорив іншими мовами, має зупинитися, тому що церква не отримує збудування (1 Кор. 14:12-13).

При загальній молитві церкви ми можемо практикувати молитву іншими мовами, але так, щоб наш голос не виділявся з-поміж інших голосів і не заважав молитися іншим.

У нашому особистому молитовному житті молитва іншими мовами – чи не найбільше благословення, через яке Божий Дух вводить нас у плідне духовне життя, життя віри й перемоги. Коли ми молимося іншими мовами, наш дух збудовується. Відкриття, отримані на духовному рівні, приходять у наш розум і допомагають нам розуміти духовні речі. А знання духовних речей, які підтверджує в нашому душі Дух Святий, роблять нас непохитними у вірі й виконанні Божої волі (Юд. 1:20).

ВОГОНЬ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

Зупинимось детальніше на прообразному значенні вогню.

Вогонь зігріває. Так само Дух зігріває Своєю любов'ю: «Благаю вас, браття, Господом нашим Ісусом Христом і любов'ю Духа, помагайте мені в молитвах за мене до Бога» (Рим. 15:30). Любов – це вогонь, здатний розплавити лід сумнівів, прикросців і самотності. Холодні

серця шукатимуть в людях тільки недоліки.

Вогонь очищає (1 Петр. 1:22). У Старому Заповіті металеві посудини очищалися і освячувалися вогнем. У металургії добувають чистий метал, переплавляючи руду у вогні доменних печей, відокремлюючи домішки і шлаки, а золоту плавлять до тих пір, поки плавильник не побачить у ньому своє відображення. Щоб наше серце було схоже

на серце Христа, воно повинно пройти таку плавку. Шматочки руди після очищення об'єднуються разом, і з них роблять корисні речі.

Вогонь об'єднує (Пс. 132). Об'єднанню передую очищення вогнем. Остаточне єднання сердець дає тільки Дух Святий, адже ми такі різні за характером, вихованням, освітою і походженням. Дух Святий об'єднує Церкву в одне тіло і веде назустріч Нареченому.

Вогонь дозволяє приготувати їжу. «Коли вони вийшли на землю, бачать розкладений вогонь і на нім рибу й хліб» (Ів. 21:9).

Ісус розвів це багаття, щоб приготувати на ньому їжу Своїм учням. І ми повинні просити, щоб Дух Святий готував нам духовну поживу (Пс. 118:18). Тільки Дух Святий може перетворити чисте зерно на запашний хліб для харчування народу Божого.

Вогонь дає світло (Вих. 14:19-20). Стоп вогняний і стоп хмарний були мороком для єгиптян і освітлювали шлях народу Божому під час переходу через Червоне море. Серед них були люди похилого віку, жінки і діти. Шлях по дну моря був дуже нелегким. Дух Святий освітлював цей шлях, але світла ворогам не давав.

І ще одне застереження. Дух Святий зображується у вигляді потужних стихій, а зі стихією треба поводитися обережно: «Серед близьких Моїх Я буду освячений» (Лев. 10:3). Це було сказано після поразки синів Левія Отні і Пінхаса, які принесли на жертвник чужий вогонь. Тому наш Господь Ісус Христос отримав цю силу, народившись від Духа, отримавши хрещення Духом, воскреснувши силою Духа і вознісся цієї ж силою.

ІНСТРУКЦІЯ ДЛЯ ЦЕРКВИ

Найчіткіша інструкція для церковного життя міститься у словах апостола Павла, який говорить молодому Тимофію: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей» (1 Тим. 2:1).

Трохи далі в цьому розділі Павло говорить: «Отож хочу я, щоб мужі чинили молитви на кожному місці, підіймаючи чисті руки без гніву та сумніву» (1 Тим. 2:8). Це ознака християнської церкви.

Книга Об'явлення говорить про те, що 24 старці падають до ніг Ісуса. Кожен з них має золоту чашу. І що міститься в тих чашах? Пахощі, які приємні для Христа. «Молитви святих» (Об. 5:8).

Лише уявіть... Ви стоїте на колінах, молитесь, щиро виливаючи серце Богові, — і те, що ви говорите, настільки коштовне для Нього, що Він береже це як скарб.

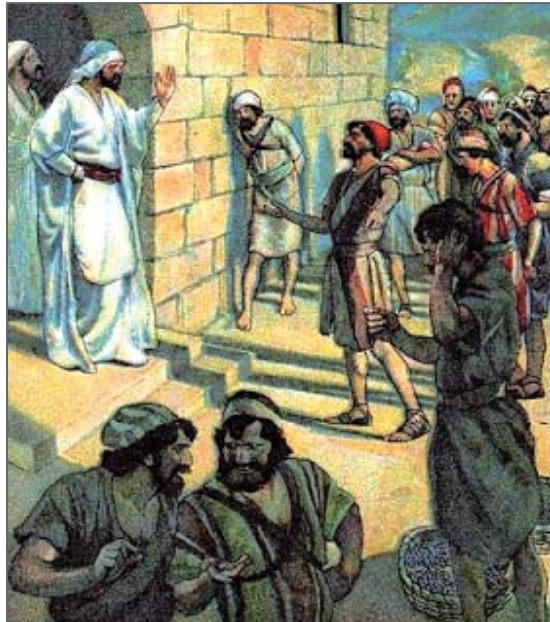
У Біблії багато говориться про нашу молитву: «Просіть — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам» (Мт. 7:7).

«І стануть доми Єрусалиму та доми царів Юди, як місце те Топет, — нечисті усі ті доми, що кадили на їхніх дахах усім небесним світилам, та лили жертви литі для інших богів» (Єр. 19:13).

«Бажаєте ви — та й не маєте, убиваєте й заздрите — та досягнути не можете, сваритеся та воюєте — та не маєте, бо не прохаєте...» (Як. 4:2).

ПРИТЧА ПРО РОБІТНИКІВ

Перечитаймо ще раз Євангеліє від Матвія 20:1-16. Чудова притча, записана тут, здатна розповісти нам багато цікавого про серце нашого Бога. Роботодавець, який рано-вранці виходить на біржу праці, знаходить деяких людей, домовляється про оплату і дає їм роботу на цей день. День роботи — це забезпечення себе і своєї сім'ї на деякий час. День простою — це інвестиція в злидні, які не примусять себе чекати. Це запитальний погляд дружини, яка зустрічає тебе на порозі дому і якій необхідно чимсь нагодувати сім'ю.

дей, які сподіваються знайти хоч який-небудь заробіток, щоб не залишитися ні з чим. Наш господар вирішує запросити також і їх. Безперечно, вони цьому дуже зраділи.

Настав вечір, до закінчення робочого дня залишилися лише година. Треба бути дуже наївним, щоб сподіватися одержати хоч якусь пропозицію на роботу в таку пізню пору. Щось в естві господаря дому спонукує його заглянути на торговий щабель ще раз, де він з великим здивуванням виявляє людей, які все ще стоять там без діла. Чому ви не працюєте?

У відповідь опущені голови — їх ніхто не найняв.

Приходили різні роботодавці, пропонували різні умови, але на цих хлопців ніхто не звернув уваги. Можемо припустити причини, через які від них сьогодні всі відмовилися. Можливо, вони фізично виглядають не зовсім привабливо і не створюють враження сильних робітників. Можливо, у країні економічна криза і знайти роботу не так просто. Можливо, вони не дали правильних відповідей на поставлені запитання, не пройшли пере-

вірку, хтось поруч виявився кращим... Причини можуть бути різні, але суті вони не змінюють — увечері на біржі залишаються гірші. Кращих кандидатів розбирають вранці.

Що робить наш господар? Він наймає і їх: «Приєднуйтеся, хлопці, що-небудь знайдіть і для вас сьогодні».

Закінчився день, час платити робітникам. Як вчинить ощадливий підприємець? Справедливо порахує години праці і розрахується з кожним залежно від часу, який робітник потратив на виконання роботи. Справедливий принцип, який лежить в основі будь-якої організації в будь-якій державі. У будь-якій, тільки не в Небесному Царстві. Тут господар дає чіткий указ своєму керуючому — заплатити всім однаково. Скільки ми пообіцяли заплатити тим, хто прийшов вранці — рівно стільки ж переведи на рахунок усім іншим. Як? Навіть тим, хто працював лише годину? Ти добре почув — навіть їм.

Несправедливо? Ще й як! Ми працювали цілий день, і наші спитнілі спина сповна відчували всю спеку дня, а ти нас прирівняв до тих, хто пропрацював всього лише годину прохолодним вечором, — ви-

гукнули робітники, що прийшли вранці. Ця несправедливість обурило їх настільки, що вони забули, що рівно на таку суму підписали контракт того ранку.

Як зреагували на таку несправедливість працівники, які працювали півдня або й менше? Щось не чути від них обурення і нагадування роботодавцю про справедливість. Вони мовчать. Стиснули в кулаці свою зарплату, понурилися і просто мовчать. Їм сьогодні явлена подвійна милість, абсолютно незаслужена, і вони це чудово розуміють.

Приблизно так, напевне, можна описати наш стан, коли ми стоїмо перед Богом і каємося у своїх гріхах, коли одержуємо незаслужене і нічим не пояснюване прощення, коли нам явлена милість Бога. Ми не заслужили цього. Це було несправедливо, але Творець вирішив нам простити. Він не став радитися з людьми, з'ясовувати їхню думку щодо нас. Він просто помилував нас, надав сенсу нашому життю і запропонував чудове майбутнє.

Так завдяки дивовижним притчам, які залишив нам Сам Ісус, ми можемо розкривати для себе серце Бога і пізнавати Його безмірну любов до нас.

ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ ВЛАШТУВАВ У ПАРЛАМЕНТІ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК ЗА УЧАСТІ ПРЕДСТАВНИКІВ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ТА ІНОЗЕМНИХ ГОСТЕЙ

Президентські вибори завершили відновлення всієї системи влади в Україні, що відкриває шлях до відновлення суспільної злагоди. Таку думку висловив Голова Верховної Ради України Олександр Турчинов під час Парламентського молитовного сніданку, що відбувся 11 червня під його патронатом і за участю представників Церков, релігійних та громадських організацій України, закордонних гостей, представників дипломатичних місій, народних депутатів України.

«Саме таке спілкування, як щира молитва, яка надихає і дає справжній оптимізм, сьогодні конче потрібне нашій країні, тому що найбільший захист — не зброя, а наші голоси, вміння почути один одного. Я молюся, аби Господь благословив Україну, Європу і весь світ, щоб Божя любов була з усіма народами», — сказав О. Турчинов.

Україна переживає найдраматичніші дні своєї історії. Країна отримала виклик від Російської Федерації, яка розпочала агресію, хизуючись силою, наголосив Турчинов. І в цьому контексті нагадав слова з Біблії про велич Вавилону, який, врешті-решт, був зруйнований і поглинений пустелею, підкресливши, що «Вавилон завжди буде зруйнований, тому що його стіни побудовані з людського страху і невіри».

Турчинов нагадав, що традиція проводити молитовні сніданки почала свій шлях у США і «пустила добре коріння і в Україні». «Усі, хто брав участь у Молитовному сніданку, відчули спільність і єдність, яких не можна досягти штучно і які можуть відбутися тільки тоді, коли різні люди, з різними поглядами і позиціями, об'єднуються у молитві до Господа», — зазначив він.

На власній сторінці у Фейсбуці народний депутат України Олександр Бригинець розповів, що під час сніданку Предстоятель УГКЦ Святослав закликав політиків не уявляти себе месією. «У нас один

Месія — Ісус. Не треба чекати, поки хтось щось зробить для України, треба робити самим», — з такими словами звернувся до політиків першоієрарх УГКЦ.

РІСУ.

№ 6 (117) Виходить щомісяця
ЧЕРВЕНЬ 2014 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726